

Motto:
“Singura misiune a medicului
este să vindece rapid,
cu blândețe și definitiv.”

S. Hahnemann – Organon

Dr. Tatiana Bolbocean
Dr. Mihaela-Georgia Cîmpian

HOMEOPATIA

TRATAMENT PENTRU CORP, MINTE și SUFLET

Chișinău * 2004

CZU

M

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Tatiana Bolbocean

Homeopatia. Tratament pentru corp, minte și suflet

/ Dr. Tatiana Bolbocean, Dr. Mihaela-Georgia Cîmpian. -

Ch.: Bons Offices, 2004. - 112 p.

ISBN

1000 ex.

ISBN

CUPRINS

Cuvânt înainte	6
Medicina holistică	11
Scurt istoric al Homeopatiei	11
Forța vitală	18
Sănătatea și boala	20
Bolile acute și cronice	30
Nivelele de sănătate	36
Medicamentele homeopatice	39
Diagnosticul în homeopatie	50
Consultația homeopatică	52
Principiile de tratament	58
Administrarea remediului	62
Durata tratamentului	66
Reacția organismului la remediu	71
Legile vindecării	78
Antidotarea remediului homeopatic	82
Contribuția pacientului la reusitatra tamentului homeopatic	87
Mic ghid terapeutic pentru urgențe	91
Întrebări și răspunsuri	103
Bibliografie	109

CUVÂNT ÎNAINTE

Suferința, fie ea fizică sau morală, este parte integrantă din existența terestră. Și nu e om care să fi fost scutit de ea...Se pare că, într-o anumită măsură măcar, ea ne ajută să evoluăm. Dar dacă depășește anumite limite de intensitate sau timp, ea ne încetinește urcușul, ne leagă aripile. Și atunci trebuie să căutăm...Să căutăm căi de a ieși din impas.

Unii aleg să meargă la un medic care îi consultă în 10-15 minute – îi ascultă cu stetoscopul, se uită în gât, le palpează abdomenul, le face o electrocardiogramă sau o radiografie etc. În final le spune: „ai boala X” și le scrie o rețetă cu 4-5 feluri de tablete sau fiole pe care el le indică, de obicei, tuturor pacienților cu boala respectivă, pentru că așa a învățat în școala medicală. Iată calea comodă. Nu neapărat simplă, dar oricum mai comodă. Pentru cei care o aleg e relativ ușor: fac tratamentul după schema pe care le-a indicat-o medicul, mai țin eventual și un pic de regim... Dar nu-și pun prea multe întrebări și toată responsabilitatea cade pe umerii medicului.

Dar poate că boala nu e un lucru atât de simplu... Ne-am întrebat vreodată de ce apare? Poate că ea are un anumit rol în viața noastră și nu e “o nenorocire care ne lovește din senin.” Poate că e un semn, o lecție sau o încercare

menită să ne călească spiritul, chiar cu prețul suferinței fizice.

Am stat vreodată să privim în urmă la bolile noastre sau ale copiilor noștri și să ne întrebăm de ce o boală mai simplă, de exemplu o eczemă care a dispărut după ce am folosit unguentele prescrise de dermatolog, e urmată după un anumit timp de o boală mai gravă, de un ulcer gastric, de exemplu, sau de un astm? Să fie doar o coincidență?! Am stat să ne gândim că ficatul bolnav, de exemplu, nu există într-un organism perfect sănătos și că toate organele noastre sunt într-o foarte strânsă legătură? Că suntem un întreg și, în același timp, o fărâmă dintr-un tot mai mare – Universul – cu care suntem într-o foarte strânsă interacțiune? Că omul e mai mult decât o mașinărie performantă, e mai mult decât suma "pieselor" sale? Ne-am întrebat de ce sub un anumit stres o anumită persoană se îmbolnăvește și o alta nu? De ce se îmbolnăvește un anumit organ și nu altul?

Iată numai câteva dintre întrebările pe care noi, ca medici, ni le-am pus încă de la începutul carierei noastre. Și răspunsurile pe care medicina clasică ni le dădea nu erau întotdeauna satisfăcătoare. Atunci am început să căutăm. Să căutăm alte căi, alte răspunsuri – pentru noi și pentru pacienții noștri. Așa am descoperit o cale mai complicată, dar atât de logică, frumoasă și aproape de Natură – medicina holistică. Am încercat mai multe dintre ramurile acesteia: fitoterapia, acupunctura,

meloterapia, cromoterapia... Dar calea pe care ne-am ales-o conform principiului similitudinii a fost HOMEOPATIA – medicina blândă, care se ocupă nu numai de corpul omului, ci și de gândurile și emoțiile sale, de relația lui cu Universul. Medicina în care cauți și tratezi OMUL ÎNTREG, nu doar boala sa ca o entitate aparte.

În homeopatie, caracteristicile individuale ale pacientului sunt mai importante pentru medic în găsirea tratamentului decât numele bolii; pentru că el nu tratează o boală abstractă, ci un om concret, cu durerile lui, cu emoțiile lui și cu viziunea lui asupra lumii... Zece pacienți cu același diagnostic clasic (astm bronșic, de exemplu), în funcție de caracteristicile personale, pot primi zece remedii homeopatice diferite, având în vedere că fiecare are astmul său. Omul nu trăiește în vid. El este în legătură permanentă cu mediul, interacționează cu el și se îmbolnăvește împreună cu el. De aceea, pentru alegerea remediei homeopatic medicul ține seama nu doar de factorii care acționează asupra pacientului său, ci și de modul în care acesta reacționează la ei, deoarece reacția diferă de la om la om.

Aceste lucruri și multe altele le-am aflat pe măsură ce am aprofundat studiul homeopatiei. Alegerea căii fusese doar primul pas, căruia i-au urmat ani de studiu asiduu. De-a lungul timpului am avut mulți profesori. Am urmat cursurile de competență în homeopatie cu o durată de 3 ani,

organizate de Centrul Național de Pregătire Postuniversitară a medicilor și farmaciștilor din București și susținute de personalități ale homeopatiei românești. Toți ne-au împărtășit din cunoștințele și experiența lor și le suntem extrem de recunoscătoare. Dar cel care ne-a învățat mai mult decât știința, adevărata artă a homeopatiei, este George Vithoukas, unul din marii homeopați contemporani. Întâlnirea cu acest minunat om și homeopat a fost o revelație, iar cei patru ani în care am avut privilegiul de a studia la International Academy of Classical Homeopathy din Grecia pe care el o conduce, ne-au schimbat ca oameni și ca profesioniști ai medicinei. Suntem mândre și ne socotim extrem de norocoase că ne putem număra printre studenții săi.

Cărticica aceasta este scrisă în lumina cunoștințelor acumulate de-a lungul anilor de studiu și practică. Ea *conține informații de bază și se adresează în primul rând pacienților noștri și celor care se tratează la colegii noștri*, în dorința de a răspunde multelor întrebări ce se nasc în timpul tratamentului homeopatic, deoarece el este atât de diferit de ceea ce se înțelege, de obicei, printr-o consultație medicală și printr-un tratament medical. Mulți se tratează la homeopat, neștiind prea multe despre această metodă, neștiind că homeopatia este o știință profundă despre sănătate, o știință despre capacitatea de a trăi în armonie cu lumea și cu tine însuși.

Nu avem pretenția de a fi inventat noi ceva, căci în homeopatie teoriile nu se schimbă, ca în medicina clasică. Aceleași legi formulate acum două sute de ani sunt valabile și astăzi. Am vrut doar să oferim celor care caută ceva din ceea ce noi am învățat de la profesorii noștri sau din proprie experiență, pentru a-și putea face o imagine cât mai clară despre homeopatie. Căci cunoașterea înseamnă putere.

Cartea se adresează în egală măsură și medicilor și studenților mediciști care abia acum iau contact cu această minunată știință și artă a sănătății, atât de diferită de ceea ce au învățat în timpul facultății, dar care le poate aduce atât de multe satisfacții profesionale.

Profesorul Vithoukas spune că homeopatia, ce poate pune capăt atâtor suferințe, este o cale pe care trebuie să o meriți. Numai un om înțelept și înțelegător va alege homeopatia. Celui ce are i se va da...Să încercăm deci să o merităm.

Pentru mulți care caută, cartea aceasta poate însemna primul pas.

Dar să începem...

*Autorii
Bucuresti, octombrie 2003*

MEDICINA HOLISTICĂ

În ultimele decenii tot mai mulți oameni au fost dezamăgiți de medicina actuală care, pe măsură ce s-au făcut tot mai multe descoperiri, s-a dezumanizat tot mai mult. În speranța descifrării misterului vieții, cercetătorii s-au aplecat asupra materiei, asupra studiului organelor, țesuturilor, celulelor, apoi moleculelor și altor structuri din ce în ce mai mici, uitând cel mai adesea că ele sunt o părticică dintr-un întreg, dintr-o ființă capabilă de gândire, voință, sentimente... Și atunci oamenii au simțit nevoia să își recapete identitatea, să-și reia și să-și întărească legătura cu rădăcinile, cu Natura care ne-a creat și care, ori de câte ori ne întoarcem la ea, ne strânge la piept ca o mamă iubitoare, ne hrănește și ne vindecă...

Nimeni nu neagă importanța medicinei clasice. Sunt atâtea cazuri în care numai ea poate salva vieți – și aici ne referim în special la accidentele grave și urgențele majore, la unele malformații, precum și la boli grave aflate în stadiu avansat, în care au avut loc deja modificări mari la nivelul structurii unor organe vitale și care pentru corectare prin mijloace naturale ar necesita un timp mult mai lung decât cel pe care îl are, de

obicei, medicul la dispoziție. Însă, această medicină care s-a dovedit salvatoare în multe cazuri, din păcate, de multe ori ne tratează cu răceală, ca pe niște obiecte, lucru care se repercutează asupra efectelor tratamentului... Așa că ne-am îndreptat către medicina alternativă – *medicina holistică* (de la grecescul *holos* = întreg).

Medicina holistică este un mod de abordare a problemei sănătății și bolii cu totul diferit de cel clasic. Ea era aplicată încă de pe vremea lui Hipocrate, dar de-a lungul veacurilor a intrat într-un con de umbră și abia în ultimele decenii a fost redescoperită, la ora actuală fiind din ce în ce mai apreciată, atât de către medici cât și de către pacienți, datorită rezultatelor sale.

În concepția holistică omul este privit ca un TOT, ca un ÎNTREG indivizibil. Ființa umană nu este doar suma organelor sale, ci este un sistem integrat, un ansamblu de elemente care interacționează permanent unele cu altele, în timp ce întreg sistemul interacționează cu mediul înconjurător. Din interacțiunea componentelor sistemului rezultă proprietăți pe care nu le pot manifesta părțile luate separat. Metodele holistice de tratament se adresează bolnavului și nu bolii, ele ocupându-se concomitent de corpul, mintea și sufletul acestuia, în conformitate cu legile naturii.

Metodele de prevenire a bolilor sunt multiple: o gândire corectă, alimentația echilibrată, exercițiul fizic, viața ordonată etc. Ele sunt metode excelente de menținere a sănătății, dar insuficiente când e vorba de reechilibrarea organismului după declanșarea bolii. Pentru aceasta e nevoie de acțiuni mai energice, care să se adreseze forței vitale, pe care să o întărească, să o ajute să aducă organismul într-o stare de sănătate cât mai apropiată de normal. Acest lucru se poate realiza prin metode naturale, energetice, informaționale, lipsite de toxicitatea și efectele secundare pe care le au medicamentele chimice folosite de medicina clasică.

Câteva dintre cele mai folosite ramuri ale medicinei alternative sunt: *acupunctura* (tratamentul cu ajutorul acelor, aplicate în anumite puncte aflate pe traseul unor canale energetice ale corpului, numite meridiane), *presopunctura* (se bazează pe aceleași principii ca și acupunctura, dar folosește presiunea în loc de ace pe punctele de acupunctură), *reflexoterapia* (tratamentul prin masarea zonelor reflexogene), *fitoterapia* (terapia cu plante), *meloterapia* (terapia prin sunete), *cromoterapia* (terapia prin culori) etc... Homeopatia este una dintre cele mai importante metode holistice de

restabilire a sănătății. Ea este o **metodă sistematizată de stimulare energetică a forței vitale a organismului cu scopul tratării bolilor.**

SCURT ISTORIC AL HOMEOPATIEI

Aplicată încă de pe vremea lui Hipocrate (460-377 î.Ch.), homeopatia a fost uitată timp de secole. Medicul german Christian Samuel Friedrich Hahnemann (1755-1843) are meritul de a o fi redescoperit, fiind astfel întemeietorul homeopatiei moderne. Anul de naștere al acestui sistem medical este 1796.

Hahnemann nu se socotea pe sine descoperitorul legii similitudinii deoarece încă din timpul lui Hipocrate se cunoșteau și se aplicau două metode terapeutice principale:

- **alopatia** (de la grecescul *allos* = diferit și *pathos* = suferință) – metoda care trata folosind *contrariile*. Cele mai multe dintre medicamentele pe care ea le folosește au prefixul ‘*anti-*’ (de exemplu durerea cu *antialgice*, febra cu *antipiretice*, tusea cu *antitusive* etc.). Substanțele utilizate de alopatie sunt capabile să provoace în organismul bolnav o stare diferită de simptomele bolii sale, adică o altă manifestare biologică, deviind boala într-un alt sector organic.

- **homeopatia** (de la grecescul homeos = asemănător, pathos = suferință) – metoda de tratare a bolnavului cu remedii similare sau identice, capabile să producă într-un organism sănătos o stare asemănătoare simptomelor bolii sale. Ea pornește de la ideea că simptomele reprezintă o reacție de apărare a organismului, care astfel încearcă să evite un rău mai mare. Folosind remedii similare homeopatia întărește forța vitală care acționează permanent pentru menținerea organismului în echilibru. Exemple găsim adesea în medicina populară: picioarele înghețate se fricționează cu zăpadă, cel care seara face abuz de alcool, dimineața “se drege” tot cu alcool (dar în doză mult mai mică!), dragostea nefericită se vindecă cu o nouă iubire...Cum spune înțelepciunea populară: “**cui pe cui se scoate!**”

Hipocrate, părintele medicinei, a scris că „natura organismului omenesc poate fi înțeleasă numai ca un întreg.” Însă acest lucru a fost ignorat o lungă perioadă de timp, căci începând de pe vremea lui Galien (131- 201 d.Ch.), lumea medicală a aderat la afirmația acestuia, conform căreia “contrariile trebuie tratate cu contrarii.” Hahnemann este cel care a redescoperit legile terapeutice ale homeopatiei și experimentarea

substanțelor pe oameni sănătoși, ținându-se astfel seama de emoțiile omului, mintea și trupul său ca o unitate în interacțiune. Aceasta poate fi considerată cea mai importantă contribuție a sa la dezvoltarea medicinei, căci prin metoda sa unică, a experimentării pe oameni (autoexperimentare), el a făcut posibilă aplicarea principiului similitudinii.

Acest lucru a fost intuit și de unii dintre înaintașii săi: Hipocrate, Paracelsus, Avicenna, dar el este cel care a redescoperit homeopatia și a elaborat un sistem științific, ridicând-o la rangul unei adevărate arte a vindecării. Lui Paracelsus, de exemplu, o mare personalitate a medicinei care a trăit în secolul al XVI-lea, îi aparține celebra frază *“orice substanță este și otravă și medicament și numai doza face deosebirea dintre acestea două”*.

Fiu al unui modest pictor de porțelanuri, Samuel Hahnemann s-a născut la 10 aprilie 1755 în Germania, la Meissen. A absolvit facultatea de medicină în 1779. Dar, profund dezamăgit de metodele chimice și fizice grosolane utilizate în acele timpuri (emetice, purgative, laxative, diuretice și mai ales sângerările), care doar debilitau pacientul și îi măreau suferința, el abandonează curând practica medicală.

Fiind un foarte bun cunoscător al mai multor limbi, tânărul medic recurge la munca de

traducător al diferitelor lucrări de medicină și chimie pentru a-și întreține familia. Traducând *Materia Medica* a lui William Cullen, într-una dintre adnotările sale caracteristice, Hahnemann critică părerea lui Cullen potrivit căreia scoarța arborelui de China ar trata malaria datorită gustului său amar. Hahnemann a avut ideea genială de a încerca pe sine efectele scoarței de China. Astfel, el a înghițit această substanță de două ori pe zi și treptat au început să îi apară simptomele caracteristice malariei! Crizele se repetau de fiecare dată când lua praf de scoarță de China și dispăreau dacă oprea administrarea. Aceste constatări l-au frapat pe Hahnemann. În medicina alopată se recomandă ca la apariția unui simptom să se administreze un medicament care să atenueze, să înăbușe, să suprimă acel simptom. Această relație simptom – medicament era (și este încă!) bine întipărită în mintea medicilor și pacienților. Dar Hahnemann, din experiența personală, a descoperit că medicamentul care ajută la tratamentul malariei produce la un om sănătos simptome similare malariei. Experimentele care au urmat au demonstrat una dintre legile naturale: *substanța care produce anumite simptome la un om sănătos, le tratează la un om bolnav*. Această lege a fost numită de Hahnemann **legea similitudinii**. Enunțarea și demonstrarea ei

practică a fost prima dintre multele contribuții ale lui Hahnemann la progresul medicinei. Iar noul sistem medical pe care l-a elaborat l-a numit **homeopatie**. Astfel el este întemeietorul homeopatiei moderne, o medicină nouă, revoluționară, opusă medicinei acelor timpuri.

FORȚA VITALĂ

Ca să ne putem continua această scurtă introducere în homeopatie trebuie să ne oprim puțin asupra conceptului de “forță vitală” sau “energie vitală” pe care l-am amintit anterior.

Vom începe prin a spune că fiecărui individ îi este caracteristică adaptarea. Dar ce se adaptează, de fapt, la mediul înconjurător? Un corp lipsit de viață nu este capabil de adaptare, el se supune fără nici o rezistență legilor entropiei (dezorganizării). Capacitatea de adaptare la mediu este o caracteristică a organismelor vii și se datorează forței vitale. Ce este aceasta? Este “suflarea de viață” menționată în Vechiul Testament chiar din primul capitol al Genezei...

Este o *energie inteligentă care asigură unitatea și funcționarea armonioasă a sistemului care este individul*. Ea menține echilibrul corpului, minții și emoțiilor noastre și controlează capacitatea organismului de a se apăra și vindeca. Chinezii o numesc *qi*, indienii îi spun

prana, iar în homeopatie o numim **forță vitală**. Nu poate fi văzută și cu toate că doar puțini dintre oamenii de știință o acceptă, ea se manifestă pretutindeni. Este ca vântul pe care nu îl putem vedea, ci doar îi simțim adierea și observăm mișcarea frunzelor sub acțiunea lui. Fiecare dintre noi simțim în interior această energie. Ea este aceea care face diferența dintre un corp viu și unul lipsit de viață. Corpul fizic este instrumentul material al vieții, dar el nu poate fi conceput fără animarea pe care i-o dă forța vitală. Fără ea organismul material nu este capabil de funcționare, de senzații, regenerare, reproducere sau autoapărare.

Vedem că unii oameni sunt mai energici decât alții și fiecare dintre noi simțim modificarea energiei noastre de la o zi la alta sau chiar în decursul aceleiași zile. Aceste modificări se pot datora dietei, somnului, factorilor fizici (o expunere neadecvată la frig sau la căldură prea mare), psihici (un efort intelectual susținut), emoționali (decesul unei persoane dragi, o veste proastă, chiar și o bucurie foarte mare) și multor altor cauze. Dar, indiferent de cauză, ceea ce simțim noi este, de fapt, *fluxul și refluxul forței vitale*.

Despre sănătate și boală putem vorbi doar referindu-ne la un organism viu. Forța vitală menține organismul în echilibru energetic,

construind bariere succesive în calea factorilor perturbatori ce tind să producă dezorganizarea sistemului integrat care este ființa umană. Modificarea parametrilor forței vitale în sens negativ produce boala, iar în sens pozitiv, produce sănătatea. Factorii care perturbă forța vitală sunt variați, ei putând acționa atât din interior, cât și din exterior. Modificarea forței vitale înspre boală se traduce prin diferite simptome, la unul sau mai multe dintre cele trei nivele ale ființei umane: nivelul *fizic*, *emoțional* și *mental-spiritual*. Așa cum spuneam, simptomele în sine nu trebuie privite ca un rău ce trebuie suprimat (înăbușit) cu medicamente chimice, ci ca un semn că forța vitală luptă să mențină organismul în echilibru energetic și că eforturile ei trebuie susținute cu metode conforme legilor naturii. *Iar cea mai corectă și în consecință cea mai eficientă metoda de tratament este stimularea forței vitale, adică mărirea potențialului de sănătate la omul bolnav.*

Dar haideți să ne aplecăm puțin asupra modului în care privesc homeopații boala.

SĂNĂTATEA ȘI BOALA

Ca să poți trata un pacient trebuie să înțelegi, mai întâi, cu ce ai de a face. Ce e boala și ce e sănătatea? Medicina, știința sănătății, ar trebui

În primul rând să dea o definiție cât mai clară a acesteia și a parametrilor pentru măsurarea sa, astfel încât oricine să poată aprecia dacă în timpul tratamentului pacientul evoluează spre sănătate sau dimpotrivă, regresează spre boală, dezechilibrul pătrunzând spre planurile mai profunde. Tratamentul ar trebui să aibă un efect benefic simultan asupra celor trei planuri ale ființei umane. La un pacient care are ulcer gastric, de exemplu, simpla dispariție a inflamației, durerii și a celorlalte simptome supărătoare poate fi considerată suficientă pentru a-l declara pe pacient sănătos, dacă el încă mai are o stare de depresie sau de anxietate?

Așa cum spune George Vithoulkas, ca o regulă generală, un bun parametru de evaluare a stării de sănătate a unui individ este gradul în care aceasta **este liber să creeze, mai degrabă decât să distrugă**. Să creeze în interesul și spre binele celor din jur. Pentru aceasta, el trebuie să fie:

- **liber de durere**, disconfort sau slăbiciune în plan *fizic*, rezultând o stare de bine general;
- **liber de pasiuni excesive** în plan emoțional *emoțional*, ceea ce are ca rezultat o stare de calm și seninătate; pasiune în cel mai larg sens, însemnând atașament exagerat – față de o persoană, o idee, o cauză, fie ea chiar

nobilă etc. – care ajunge să domine existența individului, să tulbure echilibrul întregului sistem.

- **liber de egocentrism și egoism** în plan *mental-spiritual*, având ca rezultat final unificarea totală cu Adevărul.

Durerea, pasiunea excesivă și egoismul tind să limiteze individul. Acestea sunt le trei aspecte ale bolii, care se manifestă pe cele trei planuri (corpuri) ale ființei umane, așa cum este ea văzută în medicina holistică: fizic, emoțional și mental-spiritual. Sănătatea, opusul bolii, dă un sentiment de **libertate** – și acesta este cuvântul cheie în definiția sănătății.

Încă în urmă cu 200 de ani Hahnemann afirma că *boala este devierea forței vitale care animă organismul uman.* Astfel el a depășit nu numai gândirea timpului său, dar și pe a noastră, afirmând că nu numai boala, ci și cauza ei sunt de natură dinamică (energetică). Cu alte cuvinte, *cauza bolii nu o constituie microbii și virusurile, nici chiar toxinele lor, ci natura lor interioară, forța lor vitală.* Mai mult decât atât, agenții patogeni în sine pot afecta numai un organism care are o predispoziție față de ei și acest lucru are loc la nivel dinamic (energetic).

Dacă boala ar depinde de felul bacteriilor sau de cantitatea lor, primii care s-ar îmbolnăvi ar fi

oamenii care au venit primii în contact cu o sursă de infecție sau cei care se află un timp mai îndelungat lângă persoanele infectate cu un anumit microb sau virus. În realitate însă nu se întâmplă așa. Pretutindeni sunt oameni expuși riscului de infecții și care nu contractează boala. Ei nu se îmbolnăvesc, deși dorm în același pat cu un bolnav de tuberculoză sau cu unul care are o infecție stafilococică gravă. Și din contră, vedem atâtea persoane care trăiesc în condiții foarte bune, au un regim de viață echilibrat, mănâncă corect, fac gimnastică și cu toate acestea fac tot felul de boli. De ce se întâmplă aceasta vom înțelege mai bine după ce vom parcurge capitolele ce urmează.

Boala nu apare niciodată ca un fapt primitiv sau ca un accident al sănătății, ci întotdeauna ca un rezultat, o consecință, un epifenomen. Într-adevăr, atât timp cât forța vitală este în echilibru, organismul se găsește în stare de sănătate, iar agenții patogeni nu se pot dezvoltă. Acțiunea lor devine însă posibilă ori de câte ori organismul este debilitat, adică tulburat în echilibrul său energetic. Agenții morbizi (care produc îmbolnăvirea) nu au “priză” decât asupra organismelor a căror forță vitală este în dezechilibru, deci care au o predispoziție față de ei.

În concluzie, ca să apară boala trebuie să fie îndeplinite două condiții: să existe un *agent patogen* (virus, microb etc.) și un *organism care să aibă o predispoziție* la boala respectivă. Când agentul patogen întâlnește un organism predispus, atunci la nivel *dinamic (energetic)* apare un *dezechilibru* și abia mai târziu apar și rezultatele materiale ale acestuia (de exemplu inflamația, ulcerația, erupția, nodulii etc.). ***Dereglarea dinamică care atacă tot organismul pornește din câmpul său electromagnetic și tot de acolo ar trebui să pornească și vindecarea.***

Simplificând la maxim o situație extrem de complexă, ne putem imagina omul ca pe o ființă care posedă un corp fizic ce poate fi văzut și pipăit, dublat de un corp energetic – un câmp electromagnetic care îl îmbracă, pătrunzând în același timp până la nivelul celor mai delicate structuri, asigurând funcționarea și legătura dintre ele, adică ÎNTREGUL. Acest câmp electromagnetic (energetic) vibrează cu o anumită frecvență. Frecvența variază în fiecare secundă, funcție de starea psihică a individului, stres, alimentație, agenți patogeni etc., dar încadrându-se permanent între anumite limite, stare care poate fi considerată starea de *sănătate* a respectivei ființe. Mecanismele de

apărare tind să mențină frecvența vibratorie între aceste limite ale normalului. Dar dacă factorii perturbatori sunt foarte puternici, ele nu mai pot face față și abaterea de la normal nu mai poate fi „reparată.” Noua frecvență de vibrație a organismului respectiv nu se mai încadrează în zona de „sănătate,” ci va varia și ea, dar într-un nou interval de frecvență care caracterizează starea de *boală*. Sarcina homeopatului este aceea de a găsi *substanța a cărei frecvență vibratorie e cea mai apropiată de frecvența vibratorie a omului bolnav, întărind astfel forța vitală a acestuia*. Ca rezultat sistemul va „sări” pe un nou interval de frecvențe vibratorii, corespunzător unei stări de sănătate mai bună.

Mecanismele de apărare a organismului sunt astfel programate încât să rețină boala cât mai la periferie, cât mai departe de centrul ființei umane, de sferile vitale. Ele intră în acțiune atunci când este amenințată existența organismului sau bunăstarea sa. Așa apar manifestările pe care pacientul le percepe sub formă de simptome. *Simptomele bolii sunt, deci, esența reacției organismului care încearcă să se debaraseze de acțiunea patologică (cauzatoare de boală)*. Ele sunt numai expresii materiale ale dereglării inițiale la nivel energetic (electromagnetic).

Trebuie să facem precizarea că în organism există o ierarhizare a organelor și sistemelor. Oricine își poate da seama că inima este mai importantă decât stomacul, iar acesta mai important decât pielea, de exemplu. Și asta ca să ne referim doar la corpul fizic, Dar mai presus de toate stau procesele psihice superioare, cele care deosebesc ființa umană de toate celelalte ființe – o minte clară, coerentă, creativă – pentru sine și pentru cei din jur.

Homeopatia armonizează starea lăuntrică a organismului, legătura lui cu lumea înconjurătoare și de aceea, cu cât mai profundă e însănătoșirea, cu atât omul simte mai mult confort, nu numai fizic, ci și emoțional. E ca și cum remediul homeopatic ar acorda un instrument muzical extrem de sensibil și complicat. În orice stare ar fi, acesta scoate niște sunete, dar numai acordat va putea face MUZICĂ. Creativitate, evoluție spirituală – rămâne la latitudinea fiecărei persoane alegerea modului în care folosește echilibrul fizic și psihic dobândit.

Așa cum spuneam, forța vitală ridică bariere succesive în calea dezechilibrului, astfel că la început acesta se va manifesta la nivelul organelor mai puțin importante. Și când ea scade și atinge un anumit nivel critic, boala pătrunde până la nivelul structurilor mai profunde.

Cum menționam anterior, homeopații privesc simptomele pe care le prezintă fiecare organism în parte ca pe încercări ale acestuia de a se reechilibra (de a menține dezechilibrul cât mai la periferie). Transpirațiile abundente, erupțiile vizibile pe piele, ulcercele de gambă, de exemplu, sunt modalitatea mecanismelor de apărare de a proteja sistemul de o afectare mai profundă, de un astm bronșic sau de un infarct, să spunem. Simptomele pe care organismul ni le prezintă sunt, în același timp, și modul său de a ne comunica starea sa de dezechilibru. Ele sunt „strigăte de ajutor” pe care le lansează forța vitală dezechilibrată. De aceea homeopații sunt atât de atenți la simptome.

Această atitudine contrastează cu cea a alopaților, pentru care simptomele sunt un rău ce trebuie suprimat. În cel mai bun caz, vor ignora unele manifestări ale organismului – pentru ei nu e important că persoana respectivă doarme mai mult pe partea stângă sau pe dreapta sau că are vise repetate cu șerpi sau cu câini. Ca să nu mai vorbim despre simptomele deosebite, ciudate, pe care nu le pot explica prin prisma patologiei (de exemplu senzația că inima atârână de un fir de ață sau că în abdomen e ceva viu care mișcă). Adesea, pentru medicii alopați ele nu sunt decât niște fleacuri cu care pacienții îi

agasează. În cel mai bun caz le ignoră, asta dacă nu cumva etichetează pacientul respectiv ca “nevrotic” și îi recomandă medicamente psihotrope, care evident că nu au cum să îi rezolve problema, ci doar să o mascheze. Pentru homeopat tocmai aceste simptome sunt cele mai importante, căci ele exprimă cel mai bine individualitatea persoanei respective și astfel îl ajută mult în alegerea remediului potrivit.

Pacientul este tratat corect numai dacă primește remediul care produce la omul sănătos simptome asemănătoare celor pe care le are el. Un homeopat adevărat nu va indica niciodată un remediu numai pe baza numelui pe care îl poartă boala, căci el trebuie să trateze bolnavul și nu boala. Fiecare om este unic, așa cum unică este și combinația de simptome fizice și mental-emoționale pe care o prezintă fiecare caz în parte. Cinci pacienți cu diagnosticul de pneumonie, dar care în afară de manifestările locale caracteristice afecțiunii au manifestări generale diferite, vor primi fiecare câte un remediu diferit de la homeopat (să spunem Aconit, Arsenicum, Bryonia, Mercurius și Phosphor) și nu aceeași combinație de antibiotice pe care o prescrie, de obicei, medicul alopatic. Și invers – unul și același remediu este indicat într-un mare număr de cazuri cu diagnostice clasice diferite. Să luăm de exemplu

remediul Arsenicum album. Așa cum am văzut, el poate fi folosit pentru tratarea pneumoniei, dar și pentru tratarea unor cazuri de alergii, anemie, angină, anorexia nervosa, anxietate, afte, aritmie cardiacă, ascită, astm, bronșită cronică obstructivă, ciroză, cistită, depresie, eczeme, toxiiinfecții alimentare, gangrenă, gastrită, dureri de cap, hemoroizi, hepatită, herpes, boala Hodgkin, gripă, insomnie, leucemie, limfoame, malarie, cancer, nefrită, chisturi ovariene, atacuri de panică, ulcer gastric, faringită, pleurezie, pneumonie, psoriazis, sindrom Raynaud, ulceratii cutanate, lupus sistemic, vaginită etc. Așa cum puteți observa, este vorba atât de boli fizice, cât și de afecțiuni psihice. Ce au ele în comun, vă întrebați? Terenul pe care au apărut. Mai multe haine confectionate din aceeași stofa, se pot rupe în locuri diferite. Fiecare cedează acolo unde s-a uzat mai tare: una la maneca, alta la guler sau la buzunar. Ce au ele totuși în comun? Stofa din care au fost făcute. Toate bolile enumerate mai sus apar la organisme care vibrează cu aceeași frecvență ca și Arsenicum album. Poate pare ciudat, dar așa cum spuneam, remediul nu tratează doar o boală, ci terenul pe care aceasta apare.

Când totul, chiar și cel mai neplăcut simptom este privit ca o manifestare a mecanismului de apărare a organismului îndreptat permanent spre

vindecare, atunci și acțiunea medicamentului trebuie să fie îndreptată în aceeași direcție.

BOLILE ACUTE ȘI CRONICE

Bolile se împart în două clase mari: boli acute și boli cronice. Evoluția bolilor **acute** e, de regulă, *limitată și de scurtă durată*. În una dintre cele mai importante lucrări ale sale, „Organonul artei raționale de a vindeca”, Hahnemann le definește ca fiind „procese morbide rapide ale forței vitale perturbate în mod nefiresc, care au tendința de a-și încheia evoluția mai încet sau mai rapid, dar întotdeauna într-o perioadă de timp moderată.”

A doua categorie de boli o constituie cele **cronice**. Ele au o evoluție lentă, *simptomele se instalează treptat, dar în final aceste boli acționează mult mai distructiv*. „Forța vitală, a cărei funcție este de a apăra sănătatea, va opune acestor boli (la începutul și în timpul dezvoltării lor) o rezistență neputincioasă, inadecvată, nefiind capabilă să le alunge de una singură și trebuind să suporte – fără putință de a face ceva – răspândirea lor (a bolilor) și propria perturbare, din ce în ce mai accentuată, până la limită, când organismul este distrus.” Exprimarea lui Hahnemann, specifică timpului său, deși relativ greoaie, descrie clar caracteristicile bolilor acute și cronice.

Tratamentul bolilor acute nu era o problemă dificilă pentru Hahnemann. Era suficient să găsească substanța care producea la un om sănătos simptome asemănătoare și vindecarea era rapidă și completă. Mult mai greu era, însă, în cazul bolilor cronice. El a ajuns la concluzia că homeopatul care are în față un caz cronic este obligat să lupte nu numai cu boala prezentă, ci să aibă în vedere că *boala cronică este numai un fragment al unei dereglări inițiale profunde*. Această dereglare profundă el a numit-o **miasmă**. Chiar dacă sună ciudat pentru noi, cei ce trăim în secolul XXI, acest termen a fost adoptat încă de pe vremea lui Hahnemann și toți homeopații îl folosesc. Vom încerca mai departe să îl explicăm pe scurt, pentru că este important să îl înțelegem cât mai bine.

De-a lungul timpului, efortul oamenilor de a scăpa de suferință a dus mai degrabă la o suprimare a bolilor (adică la înăbușirea simptomelor cu prețul împingerii dezechilibrului către zone mai profunde ale ființei). Numai în cazul unor coincidențe fericite se indica tratamentul corect. Pornind din cele mai vechi timpuri, putem observa că la început omenirea suferea mai mult de boli de piele. Se spune că boala cea mai veche ar fi fost râia. Și dacă studiem Vechiul Testament putem vedea că

atunci când se referă la boli, sunt menționate în special boli de piele. Aceasta înseamnă că în acele vremuri organismul era destul de puternic și putea reține dezechilibrul la exterior. Bolile inițiale, suprimate, au creat prima miasmă: **psora**. Aceasta a subminat sănătatea generațiilor succesive, căci așa cum a putut concluziona Hahnemann din studiul pacienților aparținând aceleiași familii, *miasmele sunt transmise ereditare*. De-a lungul secolelor s-au adăugat alte două: **sicoza și** miasma **sifilitică**, derivate din gonoree și respectiv sifilis. Acestea sunt cele trei miasme principale pe care le-a depistat și descris Hahnemann la vremea aceea. Cu trecerea timpului, s-au mai adăugat încă două: miasma **tuberculinică** și cea **carcinogenică**.

Miasmele constituie starea “solului” pe care cresc bolile. Straturile succesive ale solului se formează în ani, zeci de ani și chiar mai mult. Se formează în generații și generații se hrănesc din el. Ceea ce vedem acum este rezultatul succesiunii acestora. La fel se întâmplă și cu organismul care ne este dat. Bunicii și străbunicii noștri au clădit fundația sănătății noastre. Nu ne referim la bolile ereditare, care se pot vedea la suprafață, ci la ceva mult mai profund – tipul de reacție, fundamentul. Deci *ele nu sunt boli, ci predispoziții la boli*.

Conceptul de miasmă este explicat de Hahnemann ca fiind fiind *o stare constituțională ereditară, o alterare persistentă a energiei vitale*. Ea este o forță vitală alterată, care determină o funcționare alterată a organismului, atât în starea sa de echilibru, cât și în dezechilibru. Acest fond energetic alterat guvernează întreaga funcționare a organismului viu, începând de la cele mai elementare activități, inconștiente, cum ar fi funcționarea celulelor și organelor și până la cele mai elevate manifestări ale ființei umane, cele cu caracter psihic. El furnizează o “informație deformată” organismului viu, determinând un anumit mod de a gândi, simți și acționa, precum și posibilitățile de expresie a gândirii și sentimentelor... Sunt persoane care de la naștere manifestă o violență iesită din comun, sau o lipsă a dorinței de a trăi, de exemplu... Și te întrebi de ce? Aceasta poate fi explicația.

Egoismul, invidia, ura și alte sentimente negative sunt, într-o oarecare măsură, determinate de această moștenire care ne îngreșește libertatea. Sunt copii care se nasc cu corpul fizic malformat, tot așa cum sunt copii care se nasc cu corpul mental – emoțional deformat: ei nu sunt capabili de iubire sau de compasiune, de exemplu, pentru că energia care

guvernează formarea și dezvoltarea corpurilor lor este alterată.

Și în loc să îi blamăm, ar trebui să înțelegem ce se întâmplă cu ei și să încercăm să îi ajutăm. Căci nu e în totalitate vina lor. Nu suntem în totalitate liberi din cauza acestei moșteniri de la înaintași, pe care o ducem după noi, așa cum condamnatul poartă cu sine lanțurile legate de picior. Și, ceea ce este mai grav, dacă nu luăm măsuri pentru a corecta situația, o transmitem așa deformată copiilor noștri, care și ei o vor da, la rândul lor, mai departe. De aceea credem că este de datoria fiecăruia dintre noi să ne preocupăm de îmbunătățirea permanentă a echilibrului nostru fizic, psiho-emoțional și spiritual, căci aceasta este zestrea cea mai de preț pe care o dăm urmașilor noștri. Viitorul omenirii depinde de fiecare dintre noi. Ce semănăm, aceea vom culege...

Nimeni nu este lipsit de miasme. Toți le avem, în diferite combinații și proporții. Ele creează tiparele unice de reacție pentru fiecare dintre noi. Pentru că suntem unici – nu există două persoane care să reacționeze absolut identic la aceeași stimuli.

În plus, asemănător solului pe care cresc plantele, și cel pe care cresc bolile are mai multe straturi. Ceea ce noi vedem la un moment dat

este stratul cel mai superficial. Este destul de dificil de spus care este combinația și proporția miasmelor ce influențează starea de sănătate a unui anumit pacient la un moment dat, la fel cum este greu de prezis exact de câte remedii va fi nevoie pentru a șterge straturile de patologie (de boală) pe care acesta le are. Să ne imaginăm o ceapă. Știm că ea are mai multe foi concentrice. Dacă privim coaja cepei, este greu de spus câte foi sunt în total, sau câte dintre acestea sunt stricate. Cojim ceapa și apare prima foaie. Pe aceasta o putem analiza, dar tot nu știm ce este dedesubt, dacă următoarea foaie este stricată sau nu și cât de mult. Numai după ce o înlăturăm putem analiza foaia care urmează, a cărei îndepărtare ne înlesnește analiza următoarei foi și așa mai departe. La fel este și în cazul tratamentului homeopatic. Atunci când vine pacientul la consultație, noi putem vedea doar primul strat de patologie. Acesta poate fi înlăturat cu unul sau mai multe remedii. Numai după înlăturarea acestui prim strat putem analiza stratul care urmează. De fiecare dată, la fiecare strat, homeopatul administrează remediu pe care îl cere simptomatologia prezentată de pacientul său. Și așa, din aproape în aproape, ascultând limbajul organismului, el ajută la reconstruirea sănătății celor ce i se adresează.

NIVELELE DE SĂNĂTATE

George Vithoukas spune că, în funcție de încărcarea organismului cu miasme (moștenite de la înaintași sau dobândite de-a lungul vieții), o anumită persoană se află la un moment dat pe unul din cele *patru nivele de sănătate*, pe care le descrie după cum urmează.

- 1. Primul nivel** corespunde unei stări de sănătate excepțional de bune. Organismul este echilibrat, mecanismele de apărare fac față cu succes agresiunilor de orice natură din mediul înconjurător. Persoana respectivă se bucură de confort fizic și psiho-emoțional, lucrează cu un randament bun și *nu face boli acute decât foarte rar* (de exemplu o răceli banale). Dacă, totuși, o astfel de boală acută apare, organismul e capabil să exprime foarte clar tabloul remediului de care este nevoie și, de obicei, cu unul – două remedii starea de sănătate se reinstalează pentru o lungă perioadă de timp (ani).
- 2. Al doilea nivel** corespunde unei stări de sănătate relativ bune. Organismul reușește să țină dezechilibrul la periferia sistemului, dar cu prețul apariției unor *episoade acute relativ frecvente*. Persoanele care se încadrează în acest nivel fac destul de des raceli, erupții cutanate și alte boli relativ

ușoare. Este un semn că organismul luptă și că este capabil să țină piept factorilor din mediu care tind să dezechilibreze sistemul. De obicei, cu trei – patru remedii starea de sănătate a organismului respectiv este mult îmbunătățită, astfel că el “sare” pe primul nivel, în care episoadele acute apar foarte de rar.

3. În **al treilea nivel** se încadrează organismele cu o stare de sănătate mult mai puțin bună. Aici sistemul nu face față atât de bine agresiunii factorilor externi și permite dezechilibrului să pătrundă în profunzime. *Episoadele acute apar foarte rar, dar acesta nu este un semn de sănătate bună, ci un semn că, în interior, organismul aflat sub povara miasmelor permite dezvoltarea bolilor cronice (care, așa cum am văzut anterior se produce în timp îndelungat).* De multe ori vedem copii care fac multe răceli sau erupții pe piele când sunt mici. După un timp (de obicei câțiva ani) în care primesc tot felul de vaccinuri și tratamente cu antibiotice sau unguente de tot felul (mai ales cele pe bază de cortizon!), ei încetează să mai facă episoade acute. Acesta nu este întotdeauna un lucru îmbucurător, căci poate fi “liniștea dinaintea furtunii” și să vedem că după câțiva ani în care l-am crezut sănăos, copilul

dezvoltă un astm, un psoriazis sau o altă boală gravă, mult mai greu de tratat decât o răceală sau o eczemă. Pacienții aflați pe nivelul trei de sănătate au nevoie de multe remedii succesive (și în consecință de un timp mult mai îndelungat) pentru a putea ajunge la o sănătate bună. Și dacă, după o serie de remedii bine alese, pacientul care nu mai făcuse episoade acute timp de ani de zile, reîncepe să aibă răceli frecvente, nu e nicidecum motiv de îngrijorare. Dimpotrivă! E semn că organismul a urcat pe un nivel de sănătate mai bună, în care este capabil să lupte, pentru a trimite dezechilibrul cât mai la exterior. Cu remedii bine alese starea sa de sănătate se va îmbunătăți treptat și va ajunge să facă episoade acute mult mai rar – dar în acest caz ca semn de sănătate bună.

4. Nivelul **al patrulea** corespunde bolilor cronice grave, cum ar fi tumorile canceroase, bolile psihice foarte grave (schizofrenia, de exemplu), scleroza multiplă în stadiu avansat, scleroza laterală amiotrofică și alte boli degenerative grave, care, de obicei, sunt incurabile. Organismele aflate pe acest nivel au o stare de sănătate foarte proastă, mecanismele de aparare nu mai fac față agresiunilor (nu mai pot lupta, deci *nu mai*

apar stări acute decât extrem de rar) și permit pătrunderea dezechilibrului până în planurile cele mai profunde ale ființei. Trebuie să facem precizarea că există, de exemplu, cancere care apar și la persoane aflate pe primul, al doilea sau al treilea nivel de sănătate și care sunt vindecabile. Dar, de obicei, aceste afecțiuni grave apar la organisme aflate pe nivelul patru de sănătate. În aceste cazuri tratamentul homeopatic produce o ameliorare a stării pacientului, prelungindu-i viața și asigurându-i confortul fizic și psiho-emoțional și iesirea lină din această existență.

MEDICAMENTELE HOMEOPATICE

Așa cum am văzut, homeopatia este un sistem medical care tratează cu substanța care produce efectul asemănător suferinței. De exemplu, urzica produce o erupție cu prurit (mâncărime), pe care toți o cunoaștem. Erupții asemănătoare întâlnim în urticarie, care este vindecată de remediul *Urtica urens*, preparat din această plantă. *Belladonna* este un remediu care se prepară din mătrăgună. Mătrăguna este o plantă otrăvitoare care, în anumite doze, produce la omul sănătos simptome fizice asemănătoare fazei de debut a scarlatinei (debut brusc, cu febră

mare, cefalee, agitație, sete, dureri în gât). Iar Hahnemann a folosit cu succes Belladonna în prevenirea acestei boli infecțioase în timpul unei mari epidemii din acea vreme.

El și-a dat seama că *puterea unei substanțe de a vindeca rezidă tocmai în capacitatea ei de a produce boala* și că un medicament homeopatic (numit **remediu homeopatic**) va putea vindeca acele simptome pe care el le-a provocat atunci când a fost testat pe voluntari sănătoși (așa-numitul *proving* sau experimentare pe subiecți sănătoși).

Farmacodinamia homeopatică este o știință integrală. Alături de studiul simptomatologiei obiective (ceea ce se poate constata cu ajutorul organelor de simț sau al aparatelor), ea înțelege să acorde toată importanța și simptomelor subiective (senzațiile, gândurile, sentimentele pe care le încearcă persoana) – simptome care foarte frecvent au o valoare determinantă pentru caracterizarea sa și în consecință caracterizarea remediuului de care are nevoie pentru a se reechilibra. În alopatic studiul substanțelor se face pe animale de laborator. Dar un animal nu are nivelul de conștiință al omului și nici trăiri comparabile cu ale acestuia – și chiar dacă le-ar avea, el nu are posibilitatea de a se exprima, de a descrie anxietatea, de exemplu, sau atâtea și atâtea sentimente și idei pe care le poate avea

o ființă umană. Din acest motiv experimentarea pe animale este total nesatisfăcătoare pentru homeopați.

Hahnemann a experimentat pe sine pulberea de scoarță de China. A fost un pas revoluționar pentru medicină. Și alți medici ai acelor timpuri i s-au alăturat, experimentând pe ei înșiși diferite substanțe, astfel că în decurs de șase ani el a reușit să strângă descrierea amănunțită a simptomelor apărute în proving-uri, precum și un vast material consemnat de-a lungul veacurilor, referitor la otrăvirile accidentale sau intenționate. Astfel, Hahnemann a alcătuit Materia Medica homeopatică, reprezentând tabloul complet de simptome fizice, mentale și emoționale al multor remedii homeopatice.

Curând Hahnemann și colegii săi au descoperit că la substanțele experimentate, existau anumite complexe de simptome identice simptomelor unor boli în fața cărora medicina clasică a acelor vremuri era neputincioasă. Încercând să administreze acele substanțe pacienților la care găseau simptome identice, ei au fost uimiți de rezultatele foarte bune obținute în cazuri considerate incurabile de medicina din vremea aceea. Hahnemann s-a convins încă o dată că fiecare substanță ajută la tratarea grupului de simptome pe care ea însăși le-ar produce într-un organism sănătos. Datorită

descoperirii sale, Hahnemann s-a întors la practica medicală, dar la practica homeopatiei, noua ramură a medicinei ale cărei baze chiar el le pusese.

În timpul consultațiilor el nota toate simptomele fizice, mentale și emoționale ale pacientului și apoi căuta acel remediu homeopatic care acoperea cel mai bine *totalitatea simptomelor* pe care le prezenta pacientul. Astfel a obținut succese foarte mari, vindecări rapide și de lungă durată, uneori chiar și după administrarea unei singure doze de remediu.

La început, el prescria pacienților săi remediile simillimum în dozele uzuale în timpurile acelea. A observat că, deși pacienții se vindecau, substanțele folosite produceau agravări mari ale simptomelor inițiale, lucru care îi deranja atât pe medic, cât și pe pacient. Agravările erau de așteptat, de vreme ce medicamentele produceau simptome similare celor pe care le avea pacientul și care se adăugau peste acestea. Iată motivul pentru care Hahnemann a început să reducă dozele de medicament, până la 1/10 din doza obișnuită. În continuare pacientul era vindecat, dar perioada de agravare rămânea – deși mai redusă ca timp și intensitate – lucru care nu era destul de satisfăcător. Hahnemann a continuat să dilueze medicamentele, de fiecare dată de

10 ori. În cele din urmă el a ajuns la o diluție care nu mai avea nici un efect asupra pacientului – diluție care nu mai conținea absolut deloc substanță medicamentoasă. Beneficiile simplei diluări erau foarte reduse. Dacă medicamentul nu producea agravare, atunci el nu producea nici vindecare și viitorul homeopatiei era neclar.

În acel moment critic Hahnemann a făcut o mare descoperire. Nu se știe foarte bine cum s-a întâmplat, dar el a supus fiecare diluție succesivă procesului de *sucusiune* (agitare foarte puternică) și a descoperit că fiecare diluție astfel agitată nu numai că era mai puțin toxică, dar era și mult mai eficientă decât precedenta.

Astfel, Hahnemann a rezolvat problema care a preocupat medicina pe parcursul istoriei ei: problema efectelor nocive ale medicamentelor. Această descoperire are următoarea consecință: *substanța **dinamizată**, adică diluată extrem de mult (1/1.000.000 sau chiar până la 1/10 urmat de 30 de zerouri sau chiar și mai mult) și agitata puternic tratează pacientul rapid, sigur și fără efecte nocive.*

E clar că această descoperire nu e ușor de explicat cu ajutorul mecanismelor chimice obișnuite. La diluții atât de mari nu mai poate exista nici o moleculă din substanța originală. Acest lucru nu putea fi explicat cu ajutorul fizicii și chimiei secolului XIX, dar în lumina teoriei lui

Einstein și a fizicii cuantice moderne putem înțelege că *materia este de fapt energie condensată* și că în anumite condiții această energie poate fi eliberată și folosită. Adevărata minune este că *această energie poate fi utilizată în tratarea bolilor!* Și a și fost folosită în acest scop, încă înainte de a putea fi explicată.

Așa cum spuneam, devansând gândirea timpului său, Hahnemann a intuit adevărata natură a bolii. El a remarcat 2 lucruri extrem de importante:

- Că *medicamentele diluate foarte mult acționează curativ numai dacă sunt energizate* prin agitarea viguroasă numită sucusiune;
- Că după o astfel de preparare, *în diluția respectivă nu mai poate fi detectată nici o urmă materială a substanței inițiale*. Deci, efectul curativ nu este de natură materială, ci energetică.

El a concluzionat că prin dinamizare (diluare + agitare viguroasă) o parte din energia substanței inițiale se transmite vehiculului neutru folosit pentru diluare (alcool, apă), care este ca un “solvent” pentru energie. Hahnemann a realizat că a ieșit de pe teritoriul materiei și că lucrează în energetic.

În cazul medicinei alopate moderne apar complicații datorate efectelor secundare ale

medicamentelor chimice folosite și probleme grave legate de intoxicații și dependență. Organismul tratat cu medicamente alopate puternice se va obișnui cu acestea și, ulterior, doza va trebui crescută din ce în ce mai mult pentru a mai avea efect. Astfel apare un cerc vicios, mecanismul de apărare al organismului slăbește, iar boala se adâncește. Multe dintre medicamentele alopate nu tratează dezechilibrul energetic al organismului. Ele doar schimbă locul de manifestare a dereglării, mutând boala dintr-un loc în altul. Și, regretabil, de foarte multe ori, *boala cea nouă este mai profundă și mai gravă decât cea inițială*. Numai înțelegând și sprijinind forța vitală în efortul ei de a reechilibra sistemul (cu ajutorul remediilor homeopatice și al altor mijloace ale medicinei holistice) acesta își mai poate reveni.

Dar să aruncăm o privire asupra colecției de tablouri de remedii, care este Materia Medica homeopatică. Așa cum spuneam, ea nu este altceva decât gruparea didactică într-un mănunchi unitar a tuturor simptomelor înregistrate în timpul proving-urilor, un adevărat registru al tuturor simptomelor remediilor, altfel spus, o semiologie. Aici pot fi găsite toate simptomele unui remediu, inclusiv cele mai ciudate, rare sau particulare (a căror importanță în găsirea remediei simillimum a fost subliniată chiar de

Hahnemann în paragraful 128 din Organon). La ora actuală Materia Medica homeopatică cuprinde descrierea amănunțită a peste 3000 de remedii diferite, provenind din regnul mineral, vegetal și animal.

Printre substanțele *minerale* folosite se numără substanțe anorganice: elemente chimice (metale și nemetale), acizi, baze și săruri al căror rol în funcționarea organismelor vii a fost demonstrat. Unele dintre cele mai des folosite remedii homeopatice sunt: sulful, siliciul (nisipul), clorura de sodiu (sarea de bucătărie) etc. Unele metale, cum ar fi cuprul, fierul, magneziul, seleniul, zincul etc se găsesc în mod normal în organism fie ca oligoelemente, fie ca „blocuri” importante în construcția organismului. Există și remedii preparate din substanțe organice cum ar fi petrolul, de exemplu.

Homeopatia utilizează remedii *vegetale* – preparate din plante (frunze, flori, semințe, rădăcini sau planta întreagă), ciuperci, licheni sau alge. Unele dintre aceste plante au un efect toxic foarte bine cunoscut (mătrăguna, omagul, pălăria șarpelui etc.), iar altele sunt folosite din timpuri străvechi ca medicamente (mușețelul, coada șoricelului, rostopasca etc) sau alimente (ceapa, usturoiul, pătrunjelul etc). Practic, toate plantele pot fi utilizate în homeopatie, dar până în prezent numai un număr relativ mic au fost

experimentate. Chiar și așa, aproximativ două treimi din remediile folosite la ora actuală sunt preparate din plante.

Remediile derivate din regnul *animal* folosesc fie întregul animal sănătos (în special cele inferioare, cum ar fi buretele de mare, steaua de mare, furnica roșie), fie secreții ale acestuia, cum ar fi veninul de păianjeni, de șerpi, cerneala de sepie etc.

Mai sunt și așa-numitele *imponderabile* (Sol, Luna, X-ray). De exemplu, se expune un flacon cu apă distilată razelor X și apoi se dinamizează prin metoda descrisă anterior, obținându-se astfel remediul X-ray.

O altă categorie importantă de remedii o constituie cele preparate *din produse patologice* (produsele bolii – culturi microbiene, toxine microbiene, secreții patologice). Dintre aceste aputem enumera, de exemplu: Psorinum, Luesinum, Carcinosinum, Tuberculinum etc. Ele poartă numele de *nosode*.

Denumirea remediului homeopatic este aceeași, indiferent de laboratorul în care el a fost preparat. Ea este formată din numele în latină al substanței de bază, urmată de o cifră care reprezintă potența (diluția remediului), și apoi de denumirea sistemului în care s-a făcut diluarea – **CH** pentru scara centezimală hahnemanniană, **K** – pentru centezimala korsakoviană sau **D** (sau

X) – pentru scara decimală. De exemplu, Pulsatilla 30CH este remediul preparat din planta Pulsatilla nigricans (dedițel), prin 30 dediluții succesive pe scara centezimală hahnemanniană.

Dar să vedem cum se prepară practic aceste remedii. Dacă este vorba despre o plantă, atunci aceasta în stare proaspătă este amestecată cu alcool, pentru a se obține **tinctura mamă** (abreviată TM). Aceasta constituie baza pentru diluțiile succesive, în felul următor: 1 picătură de TM + 99 picături de alcool se agită puternic cu mișcări verticale de 100 de ori, pentru a se obține diluția 1CH. Din flaconul cu diluția 1CH se ia o picătură, se pune într-un alt flacon, se adaugă 99 picături de alcool și, la fel, se agită puternic de 100 de ori, obținându-se diluția 2CH din substanța respectivă. Procesul se continuă în același mod, putându-se ajunge până la diluția 100.000CH. Prin metoda Korsakov remediile se prepară într-un mod asemănător, singura deosebire fiind că nu se folosește câte un flacon nou pentru fiecare diluție, ci flaconul în care s-a preparat diluția 1K (dintr-o picătură de TM și 99 picături de alcool), se golește (aproximându-se că a mai rămas o picătură de lichid pe pereții lui), se adaugă 99 picături de alcool, se agită puternic și se obține diluția 2K. Se golește din nou, se adaugă 99 picături alcool, se agită și

rezultă diluția 3K și așa mai departe. În scara decimală, prepararea este asemănătoare, deosebirea fiind că diluarea se face cu 9 picături de alcool în loc de 99.

În cazul în care substanța originală este insolubilă (de exemplu fierul, siliciul, argintul sau aurul), ea se va tritura într-un mojar împreună cu lactoză (folosită ca vehicul inert), în aceleași proporții de 1/100 sau 1/10, proces similar sucusiunii. Începând cu diluția 3CH, se continuă folosind alcoolul în loc de lactoză. Trebuie să facem precizarea că, în conformitate cu legea lui Avogadro, începând cu diluția 3CH practic în aceasta nu mai există nici măcar o moleculă din substanța inițială și de aceea se poate trece la solventul lichid (alcool), care va prelua energia eliberată de aceasta în vehiculul inert solid. Ceea ce vom găsi în orice diluție mai mare de 3CH este energia eliberată prin procesul de sucusiune (agitare puternică sau triturare, în cazul substanțelor insolubile).

Materia este energie concentrată. Odată cu dinamizarea (diluare + agitare), așa cum spuneam, cantitatea de materie se reduce, dar crește cantitatea de energie activă eliberată de aceasta. De aceea, cu cât diluția este mai mare, cu atât energia conținută este mai mare și, deci, puterea vindecătoare a remediului este mai profundă – diluțiile mici se administrează

predominant în afecțiuni organice, iar cele mai înalte în boli psihice.

Așa cum vă puteți da seama, procesul de preparare a remediilor homeopatice este foarte laborios, solicitând farmacistului mult timp, efort, conștiinciozitate, maximă atenție și, nu în ultimul rând, un laborator în care să nu existe surse de contaminare a preparatelor, care sunt extrem de sensibile. De aceea sunt foarte puține laboratoare care întrunesc condițiile necesare preparării remediilor homeopatice. În plus, nu veți găsi remediile homeopatice în toate farmaciile, căci numai puține dintre ele sunt autorizate să le comercializeze.

Substanțele astfel preparate sunt foarte utile în tratarea unei game largi de cazuri. Dar, ca să înțelegem cum pot fi ele folosite în tratarea pacienților, să vedem mai întâi cum se face diagnosticul în homeopatie.

DIAGNOSTICUL ÎN HOMEOPATIE

Diagnosticul în homeopatie constă *în găsirea remediului care este capabil să producă și, în consecință, să trateze combinația de simptome pe care o prezintă pacientul*. De aceea, homeopații din întreaga lume vorbesc despre un caz Pulsatilla sau un caz Sulphur și nu despre un caz de artrită sau diabet, numind astfel

pacientul cu numele remediului care exprimă cel mai bine individualitatea sa. Un mare avantaj al tratamentului homeopatic este că atât diagnosticul, cât și tratamentul se *bazează exclusiv pe simptomele pe care le prezintă pacientul*. Homeopatul știe să asculte ceea ce îi spune toată ființa pacientului său.

Un medic alopatic poate prescrie un tratament numai în cazul în care poate pune un diagnostic – adică atunci când în organismul pacientului au avut loc deja modificări evidente în structura și funcționarea organelor. Pentru homeopat boala începe cu mult înainte. Sunt atâtea și atâtea cazuri, și cu toții cred că am întâlnit, mai ales noi, medicii, în care analizele de laborator și celelalte investigații au valori normale și, cu toate acestea, pacientul nu se simte deloc bine. În aceste condiții medicul alopatic nu poate prescrie un tratament pentru că el nu are un diagnostic. Poate da cel mult medicamente simptomatice (de suprimare a simptomelor), dar acestea nu vor face decât să îngreuneze activitatea mecanismelor de apărare și nu vor rezolva problema. Medicul homeopat, bazându-se exclusiv pe simptomele pacientului, poate prescrie un tratament *în orice stadiu al bolii, chiar și în stadiile inițiale, când nu se poate pune încă un diagnostic*, scutind astfel persoana de multă suferință.

Pentru homeopat este important ceea ce simte persoana. În ochii săi, omul este bolnav pentru că se simte rău și nu are nevoie tot timpul de confirmarea analizelor de laborator. E clar că pacientul are dreptate, el percepe încă de la început dereglările cele mai subtile, dereglări care în timp vor produce modificările organice pe care le găesc alopații prin investigații paraclinice și analize de laborator. Începând să trateze dezechilibrul mai devreme decât alopatia, *homeopatia poate trata dereglarea când ea este numai funcțională, prevenind astfel dezvoltarea modificărilor organice (structurale)*. Pacientul poate plăti foarte scump (în bani, timp și suferință) dacă așteaptă până când alopatul îi poate pune un diagnostic. De aceea se și spune că **homeopatia este cea mai bună profilaxie**.

CONSULTAȚIA HOMEOPATICĂ

Dacă mergeți pentru prima dată la un homeopat consultația vi se poate părea ciudată. În orice caz, ea diferă mult de vizitele la un medic obișnuit.

În sala de așteptare a homeopatului găsiți adesea cărți și reviste care promovează metodele naturale de întărire a sănătății. Următorul lucru care iese în evidență este că în

sala de așteptare sunt mult mai puțini pacienți decât la un alopăt. Aceasta se datorează și faptului că durata consultației homeopatice este mult mai mare. De aceea, la homeopat, în afară de situațiile de urgență, trebuie să vă programați în prealabil. Și dacă nu ați fost programat primul la consultație, e posibil să așteptați mai mult decât ați fi crezut. Consultația decurge individual și de aceea nu se poate spune cu precizie cât va dura.

Odată intrați în cabinet, sunt, însă, alte lucruri care vă frapează. În timpul consultației, medicul homeopat se va interesa mai mult de dumneavoastră decât de boala dumneavoastră. De la început trebuie știut că un homeopat adevărat nu-și va baza niciodată prescripția pe denumirea bolii, căci în ochii lui fiecare individ este unic. Și unice sunt și combinațiile de simptome fizice și psihice prin care se exprimă forța vitală modificată spre boală.

La început el vă întreabă ce v-a adus la el și apoi doar ascultă, notând tot ceea ce îi povestiți dumneavoastră. Abia mai târziu vă pune întrebări, pentru a detalia unele lucruri pe care i le-ați relatat.

Homeopatul e interesat chiar și de ceea ce dumneavoastră vi se pare a fi nesemnificativ și fără nici o legătură cu boala pe care o aveți. Lista

de întrebări pe care vi le pune un homeopat poate să cuprindă peste 100 de puncte. Dacă la homeopatul clasic vine un pacient cu dureri de cap, atunci, în afară de **localizarea** exactă a durerii, el îl va întreba și despre **iradierea** ei (spre ceafă, în ochi etc.), **characterul** durerii (durere înțepătoare, pulsatilă, ca un cerc care strânge, ca o bilă de foc, ca și cum capul ar exploda etc.), **modalitățile** de agravare și de ameliorare ale acesteia (aerul rece sau expunerea la soare, lumina puternică, zgomotul etc.). Îl interesează totul: și ce simțiți nevoia să mâncați, și ce nu vă place deloc, ce aliment vă face rău, cum e somnul, pe ce parte dormiți, ce visați, cum vă influențează vremea, ce anume vă face să vă simțiți mai bine, ce vă agravează starea, și tot felul de alte lucruri. Pentru că noi suntem atât de diferiți...și modul în care se exprimă dereglarea forței vitale este atât de diferit de la o persoană la alta. De aceea, în cazul aceleiași boli, unei persoane îi e mai bine la cald, alteia la rece. Cineva face abuz de dulce, altcineva de sărat. O persoană nu are sete deloc, alta simte nevoia să bea multe lichide, cineva simte nevoia de lichide fierbinți, altcineva dorește lichide reci, cu gheață. Unul suportă bine soarele, altul nu. Un individ transpiră foarte mult, altul deloc. Unul plânge dacă se enervează, altul țipă. O anumită

persoană nu uită niciodată o jignire, alta e blândă și iertătoare...

De multe ori, dacă mergeți cu copilul la homeopat, constatați că medicul începe să vă întrebe despre problemele din timpul sarcinii și nașterii. Dar mai mult, începe să vă întrebe dacă sunteți foarte ocupat și petreceți prea puțin timp cu copilul dumneavoastră, dacă aveți probleme în familie, dacă sunt stări conflictuale etc. Asta deoarece copilul nu poate fi tratat independent de părinți, de familie, de circumstanțele în care crește. De multe ori *bolile copilului sunt un indicator* al lipsei de afecțiune, al stărilor conflictuale, al problemelor care există în familie.

Adesea pacienții sunt șocați, pentru că noi nu suntem obișnuiți să povestim medicului toate senzațiile, emoțiile și grijile noastre pentru a căpăta o aspirină. La sfârșitul consultației unii se întreabă unde au nimerit. Ce a fost asta, spovedanie? Dar homeopatul nu spovedește, nu acuză și nu discută felul dumneavoastră de a gândi, faptele sau viața dumneavoastră personală. Pentru el componenta psiho-emoțională constituie un adevărat fir al Ariadnei, care îl ajută să iasă din labirintul de simptome fizice. Scopul lui este acela de a-și face o imagine cât mai clară despre punctele de pe traseul vieții dumneavoastră în care au apărut anumite boli,

de situațiile care v-au marcat, pentru a ști cum să vă ajute să vă recăpătați sănătatea și nu să vă țină teorii sau să vă impună o anume conduită.

Prin tratamentul homeopatic devenim mai sănătoși, mai puternici. Ne recăpătăm energia, ni se ameliorează randamentul, dispoziția, somnul etc. Acelor probleme pe care le credeam fără soluție le găsim dintr-o dată rezolvarea. Ceea ce înainte nu vedeam, devine evident. Se dezvoltă orizontul gândirii, creativitatea. Ne recăpătăm armonia cu sine și cu microcosmosul în care trăim. Dacă ne ajutăm pe noi, putem fi de folos și celorlalți. Ne ameliorăm destinul și nouă și celor din jur.

Și apoi, revenind la deosebirile dintre vizita la un medic obișnuit și cea la homeopat, ați văzut că primul foarte rar își consultă cărțile dacă are un pacient în cabinet. Al doilea, dimpotrivă – e înconjurat de niște cărți mari, ferfenițite, pe care le tot răsfoiește în timpul discuției cu dumneavoastră. Vă întrebați ce o fi cu el? Ce o tot căuta în cărțile acelea ale lui? O fi vreun începător, n-o fi știind nimic despre boli? Nicidecum, el este ca un detectiv: în timp ce stă de vorbă cu dumneavoastră el face „portretul robot” al medicamentului care vă va rezolva problema. Uneori are și un computer pe birou, în care introduce din timp în timp câte un

simptom pe care dumneavoastră i-l relațați, pentru a-și alcătui o „listă de suspecti”...

În timp ce vorbește cu dumneavoastră el notează în cele mai mici detalii toate simptomele pe care i le relațați. Căci pentru el strângerea informației este doar începutul. Apoi trebuie să se concentreze asupra găsirii remedului cel mai potrivit fiecărui pacient în parte. Pentru aceasta trebuie să studieze în cărțile lui rezultatele proving-urilor diferitelor substanțe, ca să găsească acele remedii care prezintă simptome asemănătoare celor pe care le are pacientul din fața sa. Dintre acestea el va alege un singur medicament, care are combinația de simptome cea mai apropiată de a pacientului său.

Uneltele lui de lucru sunt *Repertoarul homeopatic*, un index de simptome (la fiecare simptom apărând lista de remedii la care el a fost descris) și *Materia Medica*, descrierea detaliată a tuturor simptomelor pe care le prezintă fiecare remediu în parte. Ele sunt rezultatul experienței clinice de peste 200 de ani, cercetărilor din domeniul chimiei, fizicii, microbiologiei, fiziologiei, toxicologiei etc. Sunt permanent actualizate, pentru că mereu se experimentează substanțe noi și se descriu simptome noi. Îndrumările homeopatice sunt scrise de diferiți autori. Ei se completează unii pe alții. De aceea, pentru a găsi un simptom

neobișnuit nu e de ajuns să consulți un singur îndrumar. În ultimul timp efortul homeopatului a fost ușurat de folosirea calculatorului, care înmagazinează și gestionează acest volum imens de informație, dar care, desigur, nu înlocuiește simțul clinic al medicului. Mașina poate da sugestii, dar nu ea hotărăște soarta omului.

Găsirea remediului cel mai potrivit unui bolnav cronic poate să îi ia medicului câteva ore bune de lucru, deoarece în homeopatie nu există formule fixe. Fiecare pacient, indiferent de boala sa, are nevoie la un moment dat de un anumit remediu și nici o altă substanță dinamizată nu va produce efectul dorit.

PRINCIPIILE TRATAMENTULUI HOMEOPATIC

Marea încercare în zilele noastre o constituie depășirea gândirii pur materialiste pe care s-a clădit medicina alopata modernă. În ultimele decenii, avalanșa de descoperiri științifice a acoperit cumva umanismul medicinei. Din dorința de cunoaștere, toate organele și țesuturile au fost disecate, studiate în amănunt. Am studiat celulele, apoi organitele celulare, am ajuns la molecule și la structuri din ce în ce mai mici. Descoperirile sunt foarte importante, dar din

păcate, adâncindu-ne în acest studiu, am pierdut vederea de ansamblu. Omul e mai mult decât o “sumă” fizico-electro-chimică.

Cel mai important, dar și mai dificil în același timp, este să schimbi viziunea medicului alopatic. Medicul trebuie să se transforme dintr-un analist într-un filozof care să perceapă lumea ca pe un tot, ca pe un întreg. Numai atunci el va putea înțelege cât de mare este descoperirea lui Hahnemann.

În alopatie este ca pe câmpul de luptă. Se dorește uciderea dușmanului, dar din păcate acest lucru se realizează cu prețul vieții propriilor soldați. Căci un antibiotic, de exemplu, nu va acționa niciodată numai asupra celulelor microbiene de care vrem să scăpăm, ci și asupra tuturor celulelor organismului nostru, afectându-le funcționarea. În cazul homeopatiei conflictul este rezolvat pe cale pașnică.

Așa cum spuneam, cauza bolii trebuie căutată la nivel dinamic (energetic) și nu fizico-chimic. Boala nu este numai dereglarea funcționării unui organ sau a altuia, ci este în primul rând dereglarea forței vitale răspunzătoare de funcționarea *întregului organism*, căci omul este un întreg indivizibil, toate organele și sistemele sale fiind în permanentă interacțiune. *Scopul tratamentului homeopatic îl constituie **mărirea potențialului sănătății la omul bolnav.***

Homeopatia este un sistem medical care nu numai că acceptă existența puterii vindecătoare caracteristică naturii, dar se și bazează întru totul pe stimularea acesteia. Ideea este nu să încerci să forțezi sistemul cu tot felul de proceduri artificiale și medicamente chimice sintetice, ci *cu blândețe să ajuți organismul să se armonizeze cu el însuși și să se vindece el însuși*. Căci, așa cum spunea și Hipocrate: “natura vindecă, medicul asistă.”

Nu există boli izolate. Nu poate fi bolnav numai un singur organ, independent de toate celelalte. Un organ bolnav se află într-un organism dezechilibrat, iar rolul homeopatiei este de a stimula mecanismele de apărare ale întregului sistem, aprovizionându-le cu resurse și energie. Nu se introduce nimic nenatural din afară, nimic nu este forțat, ci se acționează în același sens cu forța vitală, cu Natura.

Am menționat deja că starea forței vitale se exprimă prin simptomele pe care le are pacientul la un moment dat. Pornind de la aceste simptome homeopatul administrează substanța a cărei frecvență de vibrație este cea mai apropiată de vibrația forței vitale a pacientului. Când câmpurile electromagnetice caracteristice pacientului și remediului vibrează la unison, apare un fenomen pe care fizicienii îl numesc “*rezonanță*.” Rezultatul constă în creșterea

câmpului electromagnetic al pacientului la aceeași frecvență, lucru necesar pentru vindecare. În cazul unei infecții, de exemplu, scopul homeopatiei nu este acela de a distruge bacteria, ci de a aduce organismul în starea în care nu mai există condiții de multiplicare a ei. Altfel spus, **rezultatul tratamentului homeopatic este scăderea receptivității organismului la boli.**

Indicarea remediului corect, în doza corectă și în momentul cel mai potrivit este posibilă numai dacă se iau în considerare *toate simptomele* pe care le prezintă pacientul. Homeopatia nu ia în calcul numai simptomele fizice, așa cum se întâmplă, de regulă, în cazul alopatiei. Pentru homeopați sunt importante *toate modificările* care apar în diferite “zone” ale vieții pacientului – cum interacționează el cu cei din jurul lui, reacțiile la schimbările de mediu, de temperatură, activitatea sexuală, tulburările de somn, preferințele sau, dimpotrivă, aversiunile alimentare etc.

În fiecare stadiu al bolii pacientul necesită numai *un singur remediu*. Dacă remediu corect nu este găsit, pacientul nu este vindecat complet, ci se obține numai o ameliorare. În conformitate cu legea similitudinii (asemănării simptomelor) medicamentul care nu acoperă toate simptomele pacientului nu poate fi destul de eficient. Dar sunt

multe cazuri dificile în care remediul simillimum este greu de găsit, deoarece forța vitală nu este destul de puternică pentru a exprima un tablou clar al remediului de care are nevoie – deci nu se poate obține vindecarea completă a pacientului. Însă, prin ameliorări succesive, se obține o calitate a vieții pacientului mult mai bună pe toate planurile. Și, pe măsură ce starea de sănătate se ameliorează puțin câte puțin, forța vitală devine din ce în ce mai puternică, până când, la un moment dat, ne poate “spune” clar de ce remediu are nevoie, astfel, urmând vindecarea.

ADMINISTRAREA REMEDIILOR HOMEOPATICE

Remediile homeopatice diferă de medicamentele obișnuite și în ceea ce privește modul de prezentare și de administrare a lor.

Remediile se pot administra intern sau extern (cale mult mai puțin folosită comparativ cu cea internă). Remediile care se administrează intern sunt disponibile sub formă de *soluție* sau *granule* impregnate cu soluția respectivă. Granulele sunt foarte mici (de aproximativ 1-3 mm diametru), confecționate de obicei din lactoză și impregnate cu un anumit remediu. Ele nu mai conțin nici măcar o moleculă din substanța inițială, ci doar

informația din aceasta, astfel că la analiza chimică obișnuită a mai multor remedii în ele nu s-ar putea determina decât lactoză. Asta pentru că nu avem încă la îndemână metode de punere în evidență a energiei pe care remediile o conțin. Cu toate acestea, organismul fiecăruia dintre noi este cel care înregistrează această informație și după ce luăm o doză de remediu putem să îi simțim din plin efectele.

Dar ce înseamnă o doză de remediu? La medicamentele cu care suntem obișnuiți e destul de ușor de stabilit doza. De obicei, medicul spune, de exemplu, "iei o tabletă de trei ori pe zi" sau "o jumătate de tabletă dimineața și seara" și totul e clar. În cazul remediilor, dacă este un remediu sub formă de soluție o doză înseamnă *7-10 picături*. Picăturile de remediu se pun într-un pahar curat, de preferință folosit numai în acest scop, în care se află 20-30 ml de apă. După agitarea amestecului, conținutul paharului se bea cu înghițituri mici, după ce se ține puțin în gură. În cazul granulelor, de obicei, o doză de remediu înseamnă *5-10 granule* odată (pentru adulți). La sugari doza e de *1 granulă*, la copiii ceva mai mari *2-3 granule* odată, în funcție de vârstă. Uneori granulele se recomandă să fie dizolvate în puțină apă înainte de administrare (aceeași cantitate ca și pentru soluție).

O altă cale de administrare internă a remediului este cea olfactivă (prin mirosire). Această cale se recomandă în special la pacienții hiperreactivi, și constă în inhalarea vaporilor ce se degajă din flaconul în care se găsește diluția alcoolică a remediului respectiv.

Calea externă de administrare a remediilor este, de obicei, asociată cu cea internă. Se folosesc unguente, comprese cu loțiuni ce conțin remediul respectiv, și se aplică în cazul afecțiunilor strict localizate (plăgi, echimoze etc.).

Trebuie să spunem că nu se procedează ca în alopatie. În cazul medicamentelor alopatice (chimice) două tablete odată înseamnă mai mult decât una singură. În homeopatie și dacă am lua zece granule odată sau flaconul întreg, efectul este același. La medicamentele obișnuite, cu cât concentrația este mai mare, cu atât medicamentul este mai puternic (o tabletă de 500 mg, de exemplu, înseamnă mai mult decât una de 300 mg). În cazul remediilor homeopatice, cu cât concentrația de substanță este mai mică, cu atât remediul este mai puternic, deoarece el a fost diluat succesiv, odată cu fiecare diluare el fiind supus succesiunii, și ca urmare mai multă informație din substanța inițială a trecut în apă sau vehiculul neutru. Deci *diluțiile mai mari sunt mai puternice* (200CH are un efect

mai puternic decât diluția 30CH și efectul său va fi mai profund). De obicei, diluțiile mici (5CH, 7CH, 9CH, 15CH) sunt folosite mai mult pentru patologia fizică, iar diluțiile medii, mari și foarte mari [30CH, 200CH, 1M(1000CH), 10M, 50M, CM(100.000CH)] sunt folosite pentru tratarea dezechilibrelor din planurile mai profunde (emoțional și mental).

În afară de diluția remediului, mai există un factor care face ca stimularea forței vitale să fie mai puternică sau mai slabă, și anume ritmul de administrare. Intervalul dintre administrări diferă de la caz la caz. Pentru bolile fizice sau pentru cazurile acute remediul se administrează mai des – zilnic și chiar de mai multe ori pe zi. De obicei, însă, remediile se administrează mai rar, o dată pe zi, o dată pe săptămână sau chiar o dată pe lună. *Cu cât diluția este mai mare, cu atât remediul se administrează mai rar.* Nu trebuie să vă mirați dacă homeopatul dumneavoastră vă recomandă să luați o singură doză dintr-un remediu și apoi vă spune să așteptați o lună sau chiar mai mult fără să mai luați nimic altceva. Aceasta nu înseamnă că vă abandonează și nu vrea să vă mai trateze. Nu înseamnă ca ați întrerupt tratamentul! Dimpotrivă, trebuie să înțelegeți că un remediu, cu cât este într-o diluție mai mare, cu atât are nevoie de mai mult timp

pentru a lucra. El are de “reparat” până în straturile cele mai profunde. Când am administrat un remediu în diluție mare am dat un impuls puternic forței vitale și trebuie să îi lăsăm acesteia timp pentru a declanșa mecanismele de apărare, atât de complicate.

De asemenea, trebuie știut că remediile se administrează *pe nemâncate*, cu cel puțin jumătate de oră înainte de masă sau *la o oră după ce ați mâncat*. Granulele nu se înghit, ci se pun sub limbă și se lasă să se topească.

DURATA TRATAMENTULUI HOMEOPATIC

Timpul în care are loc vindecarea sau ameliorarea constituie o altă problemă asupra căreia trebuie să ne oprim, deoarece este extrem de importantă.

În special în cazul bolilor cronice, unul dintre lucrurile care i se cer pacientului care vine la homeopat este **RĂBDAREA**. Nu are rost să așteptăm apariția imediată a simptomelor, căci homeopatia nu are medicamente speciale pentru durere sau anxietate, de exemplu, fiindcă nu acesta este ceea ce ea își propune. Remediile ei tratează întregul organism în cadrul căruia se manifestă durerea sau anxietatea, determinând o funcționare armonioasă a ființei umane pe

toate planurile, ceea ce face să dispară respectivele simptome de la sine. Scopul ei este armonizarea, în limita posibilităților, a întregului organism și nu doar dispariția temporară a unuia sau altuia dintre simptome. Și acest lucru necesită timp. Procesul de vindecare poate să dureze săptămâni, luni, sau în cazurile grave chiar și un an sau doi. De aceea pacientul este sfătuit să aibă răbdare. Unii pacienți vin la homeopat cu speranța unei minuni și văzând că efectul nu apare peste noapte, resping homeopatia și se adresează altor metode terapeutice. Dar *legile naturii și mecanismele de apărare au timpul lor de acțiune și ele nu pot fi grăbite după voia nerăbdătorilor*. Natura nu poate fi forțată, nu poate fi grăbită. Fiecare organism are propriul său ritm și el trebuie respectat.

Există, însă, situații în care efectele trebuie să se vadă rapid. E vorba despre cazurile acute. Atunci nu e timp de așteptat. Complexul de simptome este caracteristic momentului. Situația acută poate fi comparată cu un incendiu: întâi îl stingi și apoi cauți cauza. Dacă nu, el poate să reapară. La fel e și în homeopatie: întâi tratezi complexul de simptome caracteristic episodului acut și abia apoi tratezi organismul în întregime, cu un remediu constituțional, pentru a preveni reapariția acestuia. Însă, foarte adesea, starea

acută poate da cheia tratamentului întregului organism.

Ritmul de vindecare depinde de mai mulți factori:

- Starea **forței vitale** în momentul începerii tratamentului este un factor important. Persoanele cu constituție mai puternică reacționează mai rapid la tratament, în timp ce pacienții cu forță vitală mai redusă necesită un tratament mai îndelungat. Persoanele cu forță vitală puternică exprimă un tablou clar al remediului de care organismul are nevoie pentru a se reechilibra. În astfel de cazuri, de multe ori este suficient un singur remediu pentru a obține vindecarea rapidă și de foarte lungă durată. În schimb, o persoană cu forță vitală mai slabă are nevoie de mai multe remedii corect alese pentru a se restabili (vezi capitolul despre nivelele de sănătate).
- De asemenea, durata tratamentului homeopatic depinde de **caracterul acut sau cronic al afecțiunii**. În cazurile acute medicamentele homeopatice acționează rapid, iar în cazurile cronice acționează mai lent. Cu cât mai acut este cazul, cu atât remediu homeopatic acționează mai rapid și mai deplin. Cu cât boala cronică are un istoric mai îndelungat, cu atât recuperarea va dura mai mult timp.

- Și **caracterul funcțional sau organic** al afecțiunii influențează ritmul de vindecare. O tulburare funcțională este mai ușor de tratat decât o afecțiune în care s-a ajuns deja la modificări organice.
- O influență mare asupra puterii mecanismului de apărare o au **factorii ereditari**. Copilul se naște cu anumite slăbiciuni sau “zone” potențial responsabile de declanșarea bolii moștenite de la părinți, cât și de la înaintașii acestora. Dacă pacientul are în ascendență, în diferite generații, boli grave, ca de exemplu tuberculoză, diabet insulino-dependent, cancer, infarct miocardic, afecțiuni psihice majore etc., atunci el va necesita un tratament mai îndelungat, iar recuperarea poate să fie numai parțială.
- La fel și cei care au folosit mult timp **medicamente alopate** puternice, cum ar fi corticosterozii, antibioticele puternice, psihotropicele etc. Medicamentele alopate creează un baraj în calea vindecării deoarece ele modifică simptomele inițiale și, în plus, mai adaugă și simptome noi, așa-numitele efecte secundare ale lor.
- Un factor important este și **nivelul afecțiunii** care trebuie tratată (profundimea până la care a pătruns dezechilibrul forței vitale). Bolnavul cu boli somatice (are numai simptome fizice)

este mult mai ușor de tratat decât bolnavul cu afecțiuni psihice, de exemplu. Forța vitală a pacienților cu boli psihice este mai slabă, căci ea a permis pătrunderea dezechilibrului spre sferele cele mai profunde ale ființei umane. Din acest motiv, tratamentul unor astfel de cazuri este mult mai complicat, necesită mai multe remedii succesive și durează mai mult timp.

- Probleme suplimentare apar la pacienții care au un **regim de viață necorespunzător** – nu au o alimentație corectă, sunt sedentari, au o viață dezordonată, fac abuz de alcool sau droguri etc. La fel și cei care sunt supuși stresului prelungit, care nu se odihnesc destul sau care continuă să trăiască într-o atmosferă conflictuală acasă sau la locul de muncă. Traumele emoționale repetate pot încetini evoluția favorabilă. Și în aceste cazuri vindecarea va apare într-un timp mai îndelungat.
- Un alt factor care influențează durata tratamentului este și acela că uneori homeopatul are nevoie de un anumit **timp pentru a găsi remediul simillimum**. În cazuri grave tabloul nefiind clar, cu fiecare remediu administrat se produce o ameliorare, forța vitală crește puțin câte puțin până devine

capabilă să exprime un tablou clar al remediului de care are nevoie și abia atunci apare vindecarea.

Cu cât coexista mai mulți dintre acești factori, cu atât cazul este mai greu de tratat, necesitând mai mult timp și efort atât din partea medicului, cât și a pacientului.

REAȚIA ORGANISMULUI LA REMEDIUL HOMEOPATIC

George Vithoukas a descris 22 de reacții diferite după administrarea remediului homeopatic. În funcție de reacția care apare homeopatul poate aprecia efectul remediului pe care l-a indicat.

Uneori, ameliorarea are loc fără probleme, aproape pe nesimțite. În multe cazuri, la a doua consultație, când medicul îl întreabă ce s-a întâmplat de la consultația precedentă, pacientul spune că nu a avut loc nici o schimbare în starea sa. Dar când homeopatul recitește însemnările de la consultația anterioară și începe să îl întrebe despre fiecare simptom în parte, pacientul uimit își aduce aminte că într-adevăr, îl dureau capul, avea și amețeli sau multe alte simptome pe care pur și simplu le-a uitat pentru ca ele au dispărut pe nesimțite. Aceasta este o evoluție foarte bună, o ieșire lină din boală.

Alteori, după începerea tratamentului homeopatic, ceea ce îi atrage atenția pacientului este somnolența, creșterea apetitului, creșterea în greutate, scăderea libidoului – la femei poate apare și o scădere a fluxului menstrual. Nu trebuie să vă alarmați. De obicei, toate acestea apar la persoanele slăbite și sunt semne că organismul face economie de energie pentru vindecare. Nu vă faceți griji. Această situație nu va dura o perioadă lungă de timp. Importantă e vindecarea, pentru care organismul trebuie să își adune forțele. Odată ajuns pe drumul bun, drumul spre vindecare, organismul își va reveni, va slăbi și va dori din nou cu aceeași intensitate sau, de ce nu, va descoperi lucruri noi, încă și mai bune despre sine.

Uneori ameliorarea stării emoționale este precedată de o avalanșă de emoții pe care pacientul nu le poate înăbuși. Leșirea din starea de depresie, de exemplu, se face printr-o criză de plâns, aparent fără motiv, prin iritabilitate sau uneori chiar printr-un oarecare grad de agresivitate (verbală sau fizică). Pentru organism este mult mai bine dacă toată această furtună de emoții este exprimată, în loc să fie suprimată și interiorizată. Unii ar putea crede că e un lucru rău dacă o persoană cu depresie sau fobii, de exemplu, care a fost suprimată o lungă perioadă de timp de un soț sau un tată prea autoritar, după

ce ia un remediu homeopatic devine agresivă pentru un oarecare timp. Dar nu e nicidecum așa. Căci după o scurtă perioadă de timp organismul se echilibrează, agresivitatea dispare, luând cu ea și depresia. Aceste lucruri trebuie înțelese atât de către pacient, cât și de familia sa, care trebuie să îl încurajeze, să îl susțină pe întreaga perioadă a tratamentului homeopatic. Căci întreaga familie va avea de câștigat – un nou echilibru, armonie etc. și chiar mai mult decât atât, s-a constatat ca este foarte bine ca și ceilalți membri ai familiei să primească un tratament homeopatic, deoarece în multe cazuri boala unui membru al familiei poate fi întreținută de bolile sau comportamentul partenerului (de exemplu, boala copilului sau soției poate fi determinată și întreținută de comportamentul prea autoritar al tatălui, respectiv, soțului)...

În alte cazuri, vindecarea poate fi precedată chiar de o *agravare (amplificare) trecătoare a simptomelor bolii*. Agravarea poate fi de două feluri: *agravare terapeutică (curativă)* și *neterapeutică*.

Agravarea terapeutică este condiționată de existența a doi factori: *remediul corect ales* și *forța vitală* a pacientului, care trebuie să fie destul de puternică. Iată de ce adevăratul homeopat se bucură mult când această agravare apare, căci ea înseamnă că a reușit să găsească

remediul corect, lucru care cel mai adesea nu este deloc simplu. Și mai înseamnă că pacientul este destul de puternic pentru a se putea vindeca.

În bolile acute această agravare poate fi ne semnificativă și trece, de obicei, neobservată. Dar ea este foarte clară în bolile cronice. De aceea dacă mergi la homeopat și îi spui că după ce ai început să iei tratamentul pe care ți l-a prescris te-a durut foarte tare capul, ai avut diaree sau ai vărsat, aparent surprinzător, el se bucură. Și atunci, dacă tu nu știi prea multe lucruri despre homeopatie, ajungi să îți pui întrebări asupra cunoștințelor și sănătății mintale a medicului. Dar nu e cazul. Așa cum spuneam, pentru un homeopat cu experiență această reacție este semn că remediul a fost corect, că el a “lovit” sistemul în punctele-țintă și că vindecarea, sau ameliorarea (după caz), urmează curând.

Adesea, agravarea ne impune să o numim chiar „criză de vindecare”. Această criză poate lua forma unei diarei care apare brusc, a unei menstruații neobișnuit de abundente, a tusei cu expectorație, transpirații abundente, somnolență accentuată sau reapariția erupțiilor care fuseseră suprimate cu un oarecare timp înainte. Durata și intensitatea crizei sunt direct proporționale cu gravitatea cazului. De obicei, o astfel de acutizare

a simptomelor durează *de la câteva ore la câteva zile*, iar în unele cazuri grave, chiar și mai mult.

În cazul în care este indicată administrarea repetată a remedului, la anumite intervale, atunci la fiecare administrare a remedului agravarea se repetă. Dar de fiecare dată aceasta are o intensitate mai mică și odată cu ea pleacă și o parte din boală. Și e foarte interesant că se ajunge la un anumit moment în care organismul devine capabil să își rezolve singur problemele, chiar și fără ajutorul remedului. Aceasta evoluție în valuri aduce o ameliorare bună a stării pacientului. Dar dacă la un anumit moment procesul de vindecare s-a oprit, înseamnă că stratul pe care a lucrat remediuul respectiv a fost înlăturat complet și atunci este nevoie de un alt remediu care să continue acțiunea pe stratul următor.

Agravarea neterapeutică este determinată de alte cauze ce coincid cu începerea tratamentului homeopatic. În timpul tratamentului homeopatic și încă o perioadă după terminarea acestuia, este interzis consumul cafelei și al altor stimulente. Dacă începerea administrării remedului coincide cu întreruperea consumului de cafea la o persoană care obișnuia să bea de mult timp o cantitate mare din acest drog, atunci vor apărea simptomele determinate de așa-numitul fenomen de sevraj: dureri de cap, somnolență, amețeli,

“lipsă de putere”, capacitate scăzută de concentrare etc.

La fel se întâmplă și la întreruperea bruscă a tratamentului alopatic. La oprirea administrării de anxiolitice, putem asista la o agravare a fricilor pe care pacientul le avea și pe care medicamentele alopatice nu făceau decât să le înăbușe. Sau dacă oprim brusc un tratament îndelungat cu unguente pe bază de cortizon pentru o problemă dermatologică, putem asista la o răbufnire a erupției pe piele. Aparent, acesta este un lucru rău, dar dacă ne gândim că medicamentele alocate doar suprimă simptomele, mascând dezechilibrul organismului, ne putem da seama că aceasta revenire sau agravare a simptomelor ajută sistemul să “arunce” la suprafață dezechilibrul. Iar homeopatul își face o imagine mai clară despre remediul necesar în cazul respectiv. De aceea, dacă tabloul remediului homeopatic pe care el îl caută nu este foarte clar, homeopatul vă poate recomanda întreruperea tratamentului alopatic pe care îl urmați și revenirea la o nouă consultație după o perioadă de pauză. Dar atenție! *Numai homeopatul este cel care hotărăște când și cum trebuie întrerupt tratamentul alopatic pe care îl urmați!* Nu întrerupeți din proprie inițiativă, brusc, un

tratament cu medicamente chimice pe care îl urmați de mult timp pentru o boală cronică, pentru că urmările ar putea fi din cele mai neplăcute! Trebuie să vă încredințați homeopatului dumneavoastră și să colaborați strâns cu el, în interesul tuturor celor implicați și efortul vă va fi răsplătit.

Dacă nu înțelegeți ceea ce vi se întâmplă puteți crede că remediu nu are efectul dorit, că evoluția cazului dumneavoastră nu este în direcția favorabilă și să încercați să înlăturați o agravare curativă cu ajutorul medicamentelor alopate (chimice). Acestea vă vor suprima simptomele, vor introduce din nou boala în profunzime, împiedicând eforturile forței vitale de a reechilibra sistemul. Atunci nu mai are sens să luați tratamentul homeopatic. Trebuie să înțelegeți fenomenele care au loc și să participați activ la propria dumneavoastră vindecare. Să țineți legătura strânsă cu homeopatul și să aveți încredere în el, nu să alergați de la un medic la altul, căci nu veți avea prea mare folos. Numai prin colaborarea consecventă dintre pacient și homeopat se pot obține rezultatele dorite. Această colaborare este necesară în special în primele etape ale tratamentului homeopatic, când încă nu sunteți capabili să ascultați ce vă spune propriul dumneavoastră corp.

LEGILE VINDECĂRII

Homeopatia este o știință care se bazează pe legi care au rămas neschimbate de-a lungul timpului. Ele sunt valabile acum, ca și în urmă cu secole, când au fost enunțate de doctorul Constantine Hering. Înainte de a vă vorbi despre ele, trebuie să vă spunem că doctorul Hering a fost un mare homeopat al tuturor timpurilor. El a luat cunoștință cu homeopatia în momentul în care societatea medicală clasică a timpului său l-a delegat să se infiltreze în rândurile discipolilor lui Hahnemann pentru “a-i demasca înșelătoria”. Căci este foarte ușor să negi ceea ce nu înțelegi, nu știi și nici nu vrei să știi. Dar nu era și cazul lui Hering. El a aprofundat studiul homeopatiei alături de Hanemann și a sfârșit prin a fi un strălucit discipol al său și un înfocat apărător și promotor al noii metode de tratament. A avut o practică homeopatică de succes și a adus importante contribuții la dezvoltarea homeopatiei. Una dintre acestea o constituie enunțarea **legilor vindecării**. Conform acestora, după administrarea remediului corect, simptomele trebuie să-și modifice locul de manifestare în una dintre cele 4 direcții:

- ***De la centru spre periferia organismului.***
Dacă în timpul tratamentului homeopatic al astmului apar erupții pe piele, de exemplu,

acest fapt este un semn foarte bun pentru homeopat, deoarece plămânul este “mai central” decât pielea. Înseamnă că remediul a fost corect, iar forța vitală a pacientului este destul de puternică pentru a împinge boala spre exterior.

- ***De sus în jos.*** Direcția de deplasare a simptomelor de sus în jos se observă cel mai adesea în cazul bolilor de piele sau reumatismului. În aceste cazuri erupțiile sau durerile se deplasează de la cap spre trunchi și membre, apoi spre degete și în cele din urmă dispar.
- ***De la organele mai importante către cele mai puțin importante.*** De obicei, în timpul tratamentului homeopatic al unei boli psihice, dispar sau se ameliorează simptomele mentale, pentru a ceda locul, de exemplu, simptomelor digestive. Și chiar dacă pentru pacient durerile de stomac sunt îngrijorătoare, pentru homeopat ele sunt un semn bun. Semn că forța vitală a mutat dezechilibrul mai la exterior și că evoluția decurge în sens favorabil. Datorită acestor schimbări homeopatul știe că va apărea vindecarea, deoarece locul de manifestare a simptomelor se schimbă în direcția corectă. Evident, creierul este un organ mult mai

important decât stomacul. Știm cu toții cazuri în care, din diferite motive, unei persoane i s-a extirpat (i s-a înlăturat pe cale chirurgicală) o parte din stomac, sau un rinichi, de exemplu, și cu toate acestea el continuă să ducă o viață normală, este capabil de creație, pentru sine și cei din jur. Nu același lucru se poate spune despre o persoană care a avut un traumatism la cap sau un accident vascular cerebral. Deși stomacul și celelalte organe care mențin viața pot să funcționeze bine, omul respectiv este o “legumă”, e total dependent de cei din jur și e incapabil de activitate creatoare. Și ne dăm seama că o “zgârietură” pe creier este infinit mai gravă decât una pe piele.

- **În ordinea cronologică inversă** apariției. Să luăm de exemplu cazul unei persoane care a avut cu ani în urmă dureri de cap pe care le-a tratat cu medicamente chimice, acestea transformându-se în timp în vertij (amețeală), tratat cu aceleași metode. În cele din urmă, această persoană poate începe să aibă depresie sau crize de epilepsie. După începerea tratamentului homeopatic va dispărea la început depresia sau epilepsia, lăsând loc vertijului, care în timp, tratat homeopatic corect, va dispărea și va reapare vechea durere de cap. Un ultim remediu o

va înlătura și pe aceasta și astfel pacientul este vindecat. Nici crizele de epilepsie, nici amețeala și nici durerea de cap nu vor mai apare din nou.

Este extrem de important să *înțelegeți legile vindecării, căci altfel puteți întrerupe tratamentul exact în momentul în care forța vitală lucrează spre vindecare*. Știm că adesea, cel mai greu este de suportat criza de agravare curativă. De aceea am vrut să înțelegeți cât mai bine ce se întâmplă de fapt, ca să nu împiedicați procesele naturale de vindecare. Și răbdarea vă va fi răsplătită.

Urmărirea dinamicii procesului de vindecare o stăpânește numai un medic homeopat calificat. De aceea, a doua prescripție este mai complicată decât prima. Dacă organismul începe să elimine boala în conformitate cu legile lui Hering, atunci suntem pe drumul cel bun. Precieri corectitudinii remediului homeopatic ales se poate face numai prin studierea răspunsului organismului. Dacă există mai multe boli asociate, atunci răspunsul pozitiv nu va apare atât de ușor. Uneori observați că starea fizică nu s-a ameliorat practic deloc, dar în interior sunteți mult mai bine, parcă a devenit cumva mai ușor să trăiți. Viața vi se pare mai luminoasă, de parcă v-ați fi scos ochelarii fumurii de la ochi. Atunci știm că suntem pe calea cea dreaptă și

după această ameliorare în planurile superioare ale ființei (emoțional și psihic), va dispărea și boala fizică. E nevoie numai de timp pentru a simți aceasta din plin.

ANTIDOTAREA REMEDIULUI HOMEOPATIC

După ce homeopatul a prescris remediul corect și s-a ajuns la un progres în tratament, evoluția ulterioară depinde de seriozitatea cu care pacientul privește tratamentul homeopatic. Remediul homeopatic poate acționa luni sau chiar ani, sprijinind forța vitală și mecanismele de apărare. Dar dacă intervine un factor care antidotează (anulează) efectul remediului, atunci tratamentul este întrerupt, cel mai adesea apare o recădere și ulterior este mult mai greu de găsit remediul de care este nevoie.

Ca o regulă generală, putem spune că tot ceea ce stimulează organismul fără să fie nevoie și tot ceea ce risipește energia de care organismul are nevoie pentru vindecare, poate antidota tratamentul homeopatic.

- 1 Unul dintre factorii cei mai importanți sunt **medicamentele alopate**, care consumă energie pentru metabolizarea lor. De obicei nu se întâmplă nimic rău dacă pacientul ia din când în când o aspirină, dar administrarea

zilnică de tranchilizante, analgezice, contraceptive orale, și în special de cortizon sau antibiotice, poate anula acțiunea remediului homeopatic. Desigur că un pacient care suferă de o boală cronică pentru care ia de mult timp medicamente alopate, așa cum spunem, nu va întrerupe brusc administrarea acestora. Odată cu îmbunătățirea forței sale vitale aceasta se face treptat și *numai sub supravegherea medicului homeopat.*

2. Chiar și unele **tratamente stomatologice** pot anula efectul remediului homeopatic, deoarece în cursul lor se folosesc substanțe cu gust și miros puternic și substanțe anestezice. De aceea, pacienților care urmează un tratament homeopatic li se recomandă să nu folosească alte metode de tratament decât în cazuri extreme, și dacă este posibil numai după consultarea prealabilă cu medicul homeopat care îi are în îngrijire.
3. Un alt grup de substanțe care antidotează remediile homeopatice este constituit de **stimulente**. O substanță frecvent folosită de foarte multe persoane este CAFEAUA. Ea este un stimulent ce acționează la fel de puternic ca și medicamentele alopate. O posibilă explicație a faptului că ea neutralizează efectele remediilor

homeopatică este că risipește energia de care organismul are nevoie pentru vindecare. O mobilizează din organe, o face să circule prin sistem (dându-ne o senzație trecătoare de bine și de forță) și o consumă cu un randament scăzut, lăsându-ne apoi epuizați. Știm cu toții că după faza inițială de excitație, urmează o stare în care ne simțim “storși” de energie și dorim să recăpătăm starea de bine dinainte. Astfel apare dependența de cafea. Sensibilitatea individuală la acest drog variază mult, de aceea unii pacienți pot bea, din când în când, câte o ceșcută de cafea slabă fără efecte negative, în timp ce alții nu. De aceea, cel mai bine este să nu beți cafea deloc. Nu numai pe perioada cât luați remediile, ci și un timp după aceea, căci remediile, în funcție de diluție, continuă să acționeze încă o perioadă de timp, iar consumul cafelei va întrerupe acțiunea lor. Pentru unele persoane acesta poate părea un sacrificiu mare, dar trebuie să punem în balanță scopul pe care îl urmărim și renunțarea la această mică plăcere. Mai ales că în loc de cafea puteți bea ceai verde, cafea decofeinizată sau surrogate de cafea. În plus, *pe măsură ce organismul începe să funcționeze mai bine, nici nu mai simțim*

nevoia să bem cafea. Oboseala dispare, ne simțim plini de energie și lucrăm cu un randament mult mai bun.

Afirmațiile de mai sus sunt valabile și pentru alte stimulente, cum sunt *ceaiul negru* și *băuturile ce conțin cofeină*, cum ar fi Pepsi, Coca cola etc. Pe perioada tratamentului homeopatic trebuie evitat și abuzul de *chinină*, substanță folosită la prepararea apei tonice și a băuturilor răcoritoare din gama Schweppes. De asemenea, trebuie evitate substanțele *puternic aromate*: camforul, menta și unele condimente.

4. Nu putem să nu menționăm și un alt fel de antidot al tratamentului homeopatic: ***situațiile care consumă energia*** necesară vindecării: accidentele, stresul, suferința îndelungată, decesul unei persoane dragi, ghinioanele repetate, umilințele, situațiile tensionate prelungite, acasă sau la locul de muncă.
5. La fel, remediile corect alese au efecte diminuate dacă persoana respectivă ***nu contribuie suficient la producerea energiei necesară vindecării***: se privează în mod voit și repetat de somn, de o alimentație echilibrată (cure de slăbire) ori se suprasolicită fizic sau psihic o lungă perioadă de timp. Așa cum spuneam, cel mai important

- lucru este vindecarea și ei trebuie să îi acordăm prioritate. Căci odată vindecați, echilibrați, vom putea recupera timpul “pierdut,” vom munci cu un randament mult mai bun și vom avea rezultate incomparabil mai bune, căci vom deveni mult mai creativi.
6. Nu uitați că remediile homeopatice sunt extrem de sensibile la **factorii externi**, astfel că ele își pot pierde proprietățile curative dacă nu sunt păstrate sau manipulate în mod corespunzător. Ele trebuie păstrate în ambalajele în care le primiți. Nu se pun în flacoane vechi de medicamente, de exemplu, sau în orice alt fel de alte recipiente în care au fost substanțe chimice, oricât de bine ar fi fost spălate, căci în ele tot rămân urme de substanțe chimice care inactivează remediul. Chiar și puse în flacoanele originale de sticlă, plastic sau în pungulițe de hârtie, remediile pot fi distruse de razele solare, de căldura excesivă, de temperatura foarte scăzută sau de mirosurile puternice. Deci trebuie să le feriți de acțiunea directă a razelor solare, să le păstrați la temperatura camerei (deci nu la frigider, dar nici la căldură mare) și departe de sursele de mirosuri puternice (indiferent dacă acestea sunt plăcute sau neplăcute). *Granulele nu trebuie atinse cu mâna*. Pentru

a le lua se folosește capacul flaconului în care se găsesc acestea sau o linguriță curată, preferabil de plastic, folosită numai în acest scop.

CONTRIBUȚIA PACIENTULUI LA REUȘITA TRATAMENTULUI HOMEOPATIC

Homeopatia este un sistem medical care solicită mult nu numai medicul, ci și pacientul. Medicul face tot ce îi stă în putere să vă ajute. Uneori tratamentul durează mai puțin, alteori durează mai mult până se obține rezultatul dorit, căci există cazuri mai ușoare și cazuri mai grave. Tot așa cum sunt pacienți dispuși să participe la efortul de recuperare a sănătății lor alături de medic, pas cu pas, mergând spre însănătoșire și pacienți pasivi, care așteaptă să facă medicul totul pentru ei. În cazurile în care pacientul nu este pasiv și nu așteaptă să primească o pastilă fermecată care să îl elibereze peste noapte de toate bolile, ci colaborează cu medicul la reclădirea propriei sănătăți, rezultatele sunt extrem de bune.

Medicul este ca un arheolog care sapă strat cu strat, cu multă migală, pentru a descoperi comoara îngropată în adânc: sănătatea! Cu fiecare remediu el înlătură câte puțin din straturile

solului pe care cresc bolile noastre prezente – straturi care s-au format de-a lungul anilor. E ca o întoarcere în timp: fiecare strat care pleacă ia cu sine și bolile ce creșteau pe el și ajungem la starea de sănătate pe care o aveam înainte de formarea lui. Strat cu strat, ne întoarcem în timp, la momentul în care nu aveam nici un simptom supărător.

Trebuie să înțelegem că, în primul rând, *fiecare suntem responsabili de propria noastră persoană* și e o atitudine foarte înțeleaptă să ne asumăm această responsabilitate. Orice medicament, oricât de bun, nu va avea efectul dorit dacă nu îl administrăm așa cum ne-a indicat specialistul, dacă nu urmăm toate sfaturile acestuia. Cum se spune în popor, ”bine cu forța nu se poate face.” Medicul, oricât de binevoitor ar fi și de doritor să vă ajute, din păcate, nu poate lua tratamentul în locul dumneavoastră și nici nu poate ține regim în locul dumneavoastră.

Acesta nu este un tratament în cursul căruia repetați diagnosticul pus de medic, fără a vă gândi prea mult, vă luați pastila și ”vă faceți bine”. Homeopatia cere de la dumneavoastră **autoobservație riguroasă**, pentru a-i putea furniza medicului homeopat datele de care acesta are nevoie pentru alegerea remediului. Trebuie să dați dovadă de **disciplină** în respectarea regimului alimentar indicat de el,

înțelepciune și răbdare în cazul apariției crizelor de vindecare, oricât ar fi acestea de neplăcute. Majoritatea pacienților îndeplinesc toate aceste cerințe și au rezultate foarte bune.

Găsirea remediului homeopatic corect este un proces dificil, care solicită medicului multe cunoștințe. Problema care stă în fața homeopatului este foarte complicată, dar așa cum spuneam, și pacientul însuși are partea lui de responsabilitate în ceea ce privește rezultatul tratamentului. Principala dumneavoastră sarcină este aceea de a-i spune homeopatului despre *toate abaterile de la normal în plan fizic, emoțional și mental*. Trebuie să îi explicați în detaliu ce simptome aveți, de când au început, ce le-a declanșat, unde sunt localizate, ce le agravează, ce le ameliorează ș.a.m.d. Dacă nu i le veți relata spontan homeopatului, acesta vă va întreba despre toate aceste lucruri pentru că ele sunt importante în găsirea remediului, și nu din curiozitate personală. Dar lui nu îi sunt suficiente simptomele fizice, cu care de obicei se mulțumește un medic alopatic. Pentru el sunt mult mai importante dereglările care au loc în diferite “zone” ale vieții dumneavoastră: relațiile cu cei din jur acasă, la locul de muncă, modificările ce apar la schimbările de vreme, dorințele și aversiunile alimentare, activitatea sexuală, somnul etc. Trebuie să vă feriți să cădeți

În extreme: nu trebuie nici să omiteți simptome importante, ca și cum acestea ar fi de la sine înțelese, dar nici să insistați asupra unor mici detalii care nu vă deranjează în momentul respectiv.

Repetăm: cel mai important lucru care vi se cere este **RĂBDAREA**. Aveți o mare responsabilitate în ceea ce privește succesul tratamentului homeopatic pe care îl urmați. Dacă nu aveți răbdare și nu respectați întocmai indicațiile homeopatului dumneavoastră, crezând că dacă nu mai luați remediu un timp oarecare (pe care vi l-a recomandat el), înseamnă că ați întrerupt tratamentul și că dacă luați mai mult odată sau mai des o să fie mai bine, atunci aveți toate șansele să stricați tot ceea ce el vrea să clădească. Și de cele mai multe ori se întâmplă ca în varianta indiana a povestii cu fata moșului și fata babei: înțeleptul îi spune fetei celei bune să își ude părul cu apa fermecată numai o singură dată, ca să aibă un păr foarte frumos. Și ea face întocmai, fiind răsplătită cu un păr minunat. Fata cea lacomă și invidioasă, în schimb, după ce își udă părul o dată, acesta făcându-se la fel de frumos ca al celeilalte fete, vrând să obțină mai mult, încalcă porunca înțeleptului și își udă părul și a doua oară. Rezultatul? I-a căzut tot părul, rămânând complet cheală!

ANEXA 1

MIC GHID TERAPEUTIC PENTRU URGENȚE

Homeopatia, în afară de afecțiunile acute și cronice, care sunt de competența homeopatului experimentat, este foarte utilă și în urgențe. Principiul de tratament în cazurile acute și cele cronice este același: se administrează remediul *simillimum*.

În cazul urgențelor, însă, chiar și dumneavoastră puteți acorda primul ajutor. Este bine să aveți în casă o trusă homeopatică de prim ajutor, căci există cazuri de accidente sau episoade acute în care, până puteți să vă sfătuiți cu homeopatul, puteți ajuta fără să faceți rău. În cele ce urmează dorim să vă prezentăm câteva dintre remediile homeopatice cele mai folosite în aceste cazuri, care, după părerea noastră, e bine să le aveți în farmacia casei, dar care, repetăm, trebuie să fie folosite, de preferință, ***după consultarea cu homeopatul dumneavoastră curant***. Toate acestea trebuie să fie în diluție joasă (5CH, 7CH sau 9CH) și vă vor permite să acordați primul ajutor în urgențe și accidente până ajungeți la medic sau în cazul în care, din diferite motive, acesta nu poate fi contactat. În funcție de gravitatea cazului se administrează o doză de remediu de 3-4 ori pe zi.

De la început trebuie să facem precizarea că în cazul accidentelor este bine să *nu luați remedii homeopatice pentru orice mică lovitură sau zgârietură*. În aceste situații e de preferat să recurgeți la aplicațiile externe și la alte mijloace naturale care să ajute organismul să se vindece cât mai rapid.

ARSURI – autotratamentul în arsuri îl puteți face numai în cazul arsurilor superficiale, aflate pe suprafețe foarte reduse și în zone nepericuloase.

Arsuri de gradul 1 (caracterizate prin roșeață, durere și edem (umflatură):

Apis melifica

- *piele de culoare rozie*
- edem
- *dureri înțepătoare*
- ameliorare la aplicarea de comprese cu apă rece

Belladonna

- *piele roșie, fierbinte*
- *care degajă căldură*.

Se pot folosi și comprese reci cu soluție preparată din *Calendula TM* sau unguentul homeopatic *Homeoplasmin*, în strat subțire, de câteva ori pe zi.

Arsuri de gradul 2 – (afectare mai profundă, ce produce, în plus față de arsurile de gradul 1, formarea de flictene (bășici) cu lichid clar:

Cantharis

- vezicule mari, cu lichid seros
- dureroase

Pyrogenium sau Calendula – în caz de *pericol de infecții*

Se mai pot folosi comprese reci cu soluție preparată din Calendula TM.

CONTUZII (leziuni ale părților moi prin obiecte contondente – în care pielea și mușchii sunt traumatizați prin presarea între os și obiectul dur). Rezultă echimoză (vânătăie) și durere.

Arnica.

- este remediul cel mai eficace atât timp cât persistă *durerea și vânătăia*
- dureri “ca și cum ai fi batut”
- sensibilitate crescută la atingere (pacientul se teme chiar și de apropierea altei persoane)

ENTORSE, LUXAȚII

Sunt afecțiuni traumatice ale articulațiilor. Mai des folosite sunt următoarele remedii:

Ruta graveolens

- durere și senzație de contuzie

Calcarea fluorica

- entorse cu tendință la repetiție, ceea ce trădează o hiperlaxitate ligamentară
- agravare la umiditate, la repaus și la începutul mișcării
- ameliorare la continuarea mișcării și la căldură locală

FRACTURI, TRAUMATISME ALE OASELOR

Symphytum

- durere locală
- dureri ce persistă mult timp după lovitură
- “dureri ale membrelor fantomă” (dureri ce persistă la nivelul membrelor amputate)
- grăbește calusarea (sudarea) fracturilor.

GRIPA

Este o stare acută de cauză virală, caracterizată prin febră, frisoane, dureri de cap, dureri musculare, uneori asociate cu iritație traheo-bronșică și dureri oculare. Uneori poate exista o participare digestivă: greață, diaree.

În caz de gripă, medicamentul la care se apelează cât mai urgent este un complexism de genul Gripstop, Paragrip etc. Acesta se ia fie sub formă de granule, fie dizolvat în apă. Există mai mult modalități de administrare a acestui remediu, dar din proprie experiență schema pe care v-o prezentăm s-a dovedit cea mai eficientă. Remediu se ia la intervale scurte de timp la început, apoi mai rar: în primele două-trei ore se ia câte o doză (5 granule sau o linguriță de soluție) din sfert în sfert de oră, apoi la interval de o jumătate de oră, apoi la o oră, ajungându-se la ritmul de administrare de 3 doze pe zi începând cu a doua zi și până la vindecare.

Un alt remediu care poate fi folosit cu succes este *Anas barbariae* (hepatis et cordis), care are efecte asemănătoare și care poate fi folosit în același mod.

În funcție de simptomele care predomină mai puteți lua:

Gelsemium

- febră
- *oboseală intensă*
- *apatie*
- *frisoane, tremurături*
- dureri de cap
- absența setei

Rhus toxicodendron

- febră
- apatie
- *dureri musculare ameliorate la mișcare*
- sete vie de apă rece

Eupatorium perfoliatum

- dureri osoase
- senzație de ruptură
- dureri oculare

Bryonia

- *tuse seacă, iritantă*
- dureri în piept
- uscăciunea mucoaselor
- *sete vie de apă rece*
- *ameliorare la repaus*

INDIGESTIA

Indigestia este o stare bruscă și trecătoare de încetinire sau chiar blocare a funcțiilor digestive. Începe cu indispoziție generală, transpirație rece, grețuri, uneori chiar vărsături, urmate în stadiul următor de colici și diaree.

Antimonium crudum

- corespunde ca tip individului mâncăcios, gurmand
- *limbă cu depozit alb pe toată suprafața sa*
- eructații (râgâieli) ce au gustul alimentelor consumate
- diaree – jumătate apoasă, jumătate solidă

Nux vomica

- *limbă cu depozit alb în partea posterioară.*
- somnolență după masă
- senzație de piatră în stomac
- *grețuri ameliorate de vărsături*
- eructații
- agravare la alcool, tutun, condimente

Ipeca

- limbă curată sau doar puțin încărcată
- *grețuri și vărsături ce nu ameliorează senzația de greață*
- hipersalivație
- diaree după consum de fructe verzi.

În cazul în care există o cauză clară a indigestiei – excesul alimentar sau, dimpotrivă, consumul unor cantități foarte mici din alimente

la care persoana respectivă are intoleranță – administrarea remediilor se face după cum urmează:

- *Nux vomica* – exces (sau intoleranță) de vin, băuturi spirtoase, stimulente
- *Antimonium crudum* – oțet
- *Arsenicum album* – fructe
- *Lycopodium* – ceapă, usturoi, scoici
- *Kali bichromicum* – bere
- *Pulsatilla* – grăsimi, creme, frișcă, prăjituri

INTOXICAȚIA ALIMENTARĂ

Intoxicația alimentară se datorează, cel mai adesea, consumului de alimente alterate sau contaminate chimic (legume și fructe stropite cu ierbicide sau îngrășăminte chimice). Cel mai adesea se caracterizează prin apariția diareei, însoțită de dureri abdominale și de o stare generală proastă. Recomandăm ca administrarea remediilor să se facă numai dacă există o cauză clară, iar simptomatologia cedează după câteva doze de remediu. În caz contrar trebuie să vă prezentați de urgență la medic.

Este indicată *administrarea unei doze de remediu după fiecare scaun*:

Arsenicum album

- toxiinfecție alimentară determinată de consumul de pește alterat, scoici, carne și produse din carne (pate etc.) alterate

- diaree cu miros urât
- scaun foarte închis la culoare, aproape negru
- *senzație de arsură* la eliminarea scaunului
- oboseală accentuată.

Veratrum album

- diaree în jet, ca în cazul holerei
- crampe abdominale
- transpirație rece
- deshidratare

ÎNȚEPĂTURI DE INSECTE

Apis melifica – în general pentru înțepăturile de albină, viespe, tăun etc.

- edem (umflatură)
- dureri înțepătoare, arzătoare
- *ameliorare la aplicarea de comprese reci*

Urtica urens – pentru reacția ce apare după contactul pielii cu o meduză

- roșeață
- dureri locale
- *prurit* (mâncărime)

În afară de aceste remedii homeopatice, se pot folosi local comprese cu soluție preparată din Calendula TM și Apis melifica TM.

PLĂGI PRIN ÎNȚEPĂTURI PROFUNDE (prin ac, cui etc.)

Hypericum perforatum

- traumatisme la nivelul *vârfurilor degetelor* – plăgi contuze, înțepate, unghii smulse etc.

- cu dureri acute, zvâcnitoare, sfâșietoare, insuportabile, ce *iradiază spre corp, de-a lungul traiectului nervului*
- agravare la mișcări bruște (zdruncinături)
- “dureri ale membrelor fantomă”

Ledum palustre

- traumatisme ale vârfurilor degetelor cu
- dureri surde ce *nu iradiază*

RĂCEALA BANALĂ SAU GUTURAIUL

Guturaiul este o afecțiune benignă ce apare de obicei ca urmare a schimbărilor de anotimp sau la expunerea la frig și este caracterizată de o inflamație la nivelul mucoasei căilor respiratorii superioare. Pacientul poate prezenta obstrucție nazală (nas înfundat), însoțită sau nu de eliminarea de secreții, strănuturi frecvente, febră moderată, dureri de cap, pierderea gustului sau mirosului, inflamație și secreții oculare.

Remediile cele mai des folosite sunt:

Allium cepa

- strănuturi frecvente
- *secreție nazală arzătoare, ce irită buza superioară*
- secreție oculară neiritantă,
- *ameliorare la aer rece*

Rhus toxicodendron

- frisoane
- dureri articulare ameliorate la mișcare (ca

urmare pacientul își schimbă permanent poziția în pat)

- sete mare
- are legătură cu *apa*: fie apare după ce pacientul a fost udat de ploaie, fie dacă a stat în frig transpirat fiind după un efort.

Gelsemium

- secreție înțepătoare, ce produce escoriații
- febră
- frisoane de-a lungul coloanei vertebrale
- dureri de cap ca o bandă în jurul capului
- dureri musculare

Bryonia

- sete de cantități mari de apă rece
- uscăciune a mucoaselor
- tuse uscată
- agravare la cea mai mică mișcare
- ameliorare dacă stă nemișcat.

În caz de **răceală instalată brusc**, cele mai des folosite remedii sunt:

Aconitum

- febră după expunere la frig uscat sau
- febră consecutivă insolației sau expunerii bruște la căldură
- fără transpirație
- sete de cantități mici de apă rece
- față roșie și caldă
- frisoane

- tuse uscată
- agitație
- anxietate

Belladonna

- febră înaltă, uneori oscilantă
- cu transpirație
- *cap fierbinte, mâini și picioare reci*
- fața foarte roșie, devine palidă când pacientul se ridică în picioare
- ochi strălucitori, cu pupilele dilatate
- agravare la lumină și zgomot
- uscăciune a mucoasei nazale
- nu are sete
- tuse uscată.

Frecvent, la începutul febrei, înainte ca pacientul să înceapă să transpire, se administrează Aconit, iar după ce transpirația se instalează, se continuă cu Belladonna.

RĂUL DE MIȘCARE

Răul de mișcare este o tulburare caracterizată de amețeli, paloare, greață urmată sau nu de vărsături, ce apar în cazul deplasării cu un mijloc de locomotie (mașină, vapor etc.). În acest caz remediile homeopatice se iau preventiv, înainte de începerea călătoriei, 1-2 doze la interval de câteva ore și se repetă pe parcursul călătoriei, dacă este cazul. Trebuie să facem precizarea că tratamentul cel mai corect al răului de mișcare

este cel cu remedii constituționale, pe care îl poate face numai un homeopat experimentat.

Dar pentru situația acută se pot utiliza următoarele remedii:

Cocculus indicus

- amețeli, dureri de cap
- greață, vărsături
- slăbiciune extremă
- agravare la cea mai mică mișcare
- ameliorare la căldură

Tabacum

- amețeli, dureri de cap
- greață, vărsături
- paloare
- ameliorare la aer proaspăt și cu ochii închiși

Petroleum

- amețeli, dureri de cap
- grețuri, vărsături bruște și violente
- ameliorare cu ochii închiși, la căldură și mâncare

Nux vomica

- greață
- are senzația că vărsăturile i-ar ameliora starea
- agravare la mâncare
- ameliorare la somn

TĂIETURI (plăgi deschise prin obiecte tăioase: cuțit, lamă, bisturiu)

Staphysagria.

Acest remediu poate fi folosit cu succes și după intervenții chirurgicale, pentru vindecarea mai rapidă a plăgilor.

TRAUMATISME ALE OCHIULUI

Ledum palustre

- traumatism al țesutului din jurul orbitei (“ochi învinețit”)

Symphytum

- traumatism al globului ocular prin obiect dur, neascuțit (de exemplu lovirea cu mingea de tenis sau cu cotul).

Ruta graveolens

- microtraumatism cauzat de efortul vizual (lectura prelungită, la lumina artificială)

ANEXA 2

ÎNTREBĂRI ȘI RĂSPUNSURI

Homeopatia este indicată la copii ? Nu are efecte negative asupra lor?

Rezultatele homeopatiei sunt extrem de bune în tratamentul bolilor care apar la copii, atât cele acute, cât și cele cronice. Copiii care sunt tratați homeopatic devin mult mai rezistenți, căci prin acest tratament sunt îndepărtate și predispozițiile (moștenite genetic) la diferite boli. Pentru prevenirea bolilor tratamentul trebuie început

încă din momentul concepției, sau și mai bine, chiar înainte de acest moment, prin tratarea homeopatică a viitorilor părinți.

Homeopatia nu este doar autosugestie?

Trebuie să spunem că în cazul oricărei metode de tratament autosugestia are un rol important. Un pacient care crede că se va face bine cu tratamentul pe care i-l-a prescris medicul său se va vindeca mai repede decât unul care nu are încredere. Tot așa, printr-o gândire negativă el își poate încetini mult procesul de vindecare, chiar dacă ia cele mai bune medicamente. Pentru că gândul este un instrument foarte puternic și depinde numai de noi în ce direcție îndreptăm “arma”: împotriva dușmanului (boala) – printr-o gândire pozitivă sau împotriva noastră înșine, printr-o gândire negativă.

În cazul homeopatiei efectul psihoterapeutic nu este mai mare decât în cazul altor metode de tratament. Căci altfel, cum ar vindeca ea nou-născuții sau animalele? Nu v-ați gândit la aceasta? Nu e de mirare, căci despre esența homeopatiei clasice nu au idee nu doar pacienții, ci și mulți dintre medici.

Ce sunt medicamentele homeopatice complexe sau complexismele ?

Complexismele sunt un fel de medicamente

alopate preparate din remedii homeopatice, dacă ne putem exprima așa. Ele se pot da tuturor pacienților cu o anumită boală. Cei care fac astfel de formule complexe se uită în repertoarul homeopatic – de exemplu la rubricile referitoare la hemoragii – și adună într-un preparat (soluție sau granule) remediile cele mai importante menționate în aceste rubrici. Astfel se pot aduna într-un complexism cinci, șase sau zece remedii. Cineva s-ar putea întreba de ce atâta bătaie de cap cu un pacient, când există aceste formule complexe pentru gât, pentru reumatism, pentru hemoragii etc. Unul dintre ele s-ar putea să i se potrivească și pacientului respectiv. E adevărat că uneori ele pot ameliora anumite cazuri, dar nici într-un caz la folosirea lor nu se ține seama de caracteristicile individuale ale organismului. Și ce e mai rău, chiar dacă o reacție inițială pozitivă există, ulterior medicamentul complex nu mai acționează deloc, nu știm care dintre acele remedii adunate a avut efectul dorit, iar din cauză că forța vitală a fost influențată de mai multe remedii în același timp, ea devine confuză, și ne va fi mult mai greu să aflăm care este remediul unic de care are nevoie pentru a se reechilibra ulterior. De aceea nu recomandăm folosirea acestor remedii complexe decât în cazuri de urgență și pentru scurt timp.

Miasmele sunt doar moștenite sau se pot și dobândi pe parcursul vieții?

Desigur, pot fi și dobândite. Și sursa cea mai importantă a miasmelor o constituie în zilele noastre medicamentele foarte puternice folosite de alopatie și vaccinările. Printre acestea putem enumera cortizonul, neurolepticele, antibioticele și alte medicamente foarte puternice, vaccinul antirabic etc. Așa cum spuneam, toate acestea creează un baraj în calea vindecării, o nouă miasmă.

De ce consultația homeopatică este mai scumpă decât una obișnuită?

Pentru homeopatie una dintre problemele grele și probabil cea care îi aduce cea mai mică popularitate este aspectul financiar. Remediile homeopatice sunt mult mai ieftine decât medicamentele alopate, în schimb consultația costă uneori mai mult decât consultația la un medic obișnuit. Și asta datorită faptului că homeopatul are nevoie de mult timp pentru fiecare caz în parte, atât pentru discuția cu pacientul, cât și pentru prelucrarea datelor pe care le obține de la acesta. E nevoie de mult timp pentru a pătrunde în esența cazului fiecărui pacient. Cei care lucrează în ritm rapid, fără a consulta foarte atent pacientul, au rezultate slabe. Acel homeopat care acordă fiecărui caz

timpul necesar atât în timpul consultației cât și după, este nevoit să stabilească un tarif mai mare pentru o consultație. La prima vedere această taxă poate părea mare, dar în realitate pacientul economisește foarte mult. Boala pe care homeopatul o poate rezolva rapid, va fi tratată ani în șir de către alopate, numai paliativ, suprimând în realitate simptomele și subminând astfel sănătatea pacientului. Acest tratament alopate îl va costa în realitate pe pacient mult mai mulți bani, timp, nemaivorbind de suferință.

Homeopatia se poate asocia cu alte metode de tratament?

Homeopatia nu are o acțiune negativă indiferent cu ce altă metodă de tratament am combina-o. Cu toate acestea este preferabilă evitarea asocierilor deoarece remediul homeopatic este foarte lesne de antidotat de către substanțele chimice. Dar în fiecare caz în parte acest lucru îl hotărăște medicul homeopat. Așa cum am mai spus, dacă aveți o boală cronică gravă și luați medicamente alopate de ani de zile, niciodată medicul nu vă va întrerupe brusc acest tratament, astfel că pentru o perioadă veți lua concomitent medicamente alopate și homeopatic. Scăderea dozei se va face treptat. Dacă starea dumneavoastră se ameliorează, atunci nevoia de a mai lua medicamentele

alopate scade și va veni momentul în care nu va mai fi nevoie de ele deloc.

În ceea ce privește alte metode de tratament alternativ, e de preferat ca pe perioada tratamentului homeopatic să nu se urmeze și alte tratamente, căci acțiunea remediei este greu de urmărit sau poate fi inactivată, de exemplu de către aromoterapie, iar remediile de care ați avea nevoie ulterior pot fi mult mai greu de găsit. Înainte de a începe cura homeopatică medicul vă poate indica un tratament osteopatic sau un tratament fitoterapic. El vă poate indica folosirea concomitentă a cromoterapiei, meloterapiei, sacroterapiei, dar asta rămâne la aprecierea sa, numai funcție de particularitățile cazului dumneavoastră. Este important să *nu faceți nici un alt tratament înainte de a vă sfătui cu homeopatul dumneavoastră*. El trebuie să vă dea sfaturi, iar dumneavoastră să le urmați întocmai, pentru a obține ceea ce și dumneavoastră și el doriți: **SĂNĂTATEA!**

Bibliografie

1. Blăjeni, Corneliu-Aurian, Homeopatia, Ed. Litera, 1994
2. Chappell, Peter, Vindecarea traumelor emoționale prin homeopatie, Ed. Teora 1994
3. Chappell, Peter & Andrews, David, Healing with Homeopathy, Gill & Nacmillan Ltd, 1996
4. Ghegas, Vassilis, The Classical Homeopathic Lectures, vol. D, Bloemendaal, 1989
5. Hahnemann, Samuel, Organon, B. Jain Publishers Ltd, 1996
6. Hahnemann, Samuel, The Chronic Diseases (Theoretical Part), B. Jain Publishers Ltd, 1996
7. Jayasuriya, Anton, Homeopatia clinică, I.I.T.E.A. Apimondia
8. Vithoukias, George, A New Model for Health and Disease; Health and Habitat Mill Valley, California and North Atlantic Books, Berkeley, 1991
9. Vithoukias, George, Homeopathy, Medicine for the New Millenium; The International Academy of Classical Homeopathy, Athens, Greece, 2000
10. Vithoukias, George, Cursul de 4 ani susținut de la International Academy of Classical Homeopathy, Alonissos, Grecia